

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalika

UURLU UFUKLARI





kutlu olsun!..

1 çekilişte

20
MİLYON

**milyon bayramında
20,000'e yakın talihli
bayram edecek**

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE



İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

BU ÇEKİLİŞTE:

45

Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

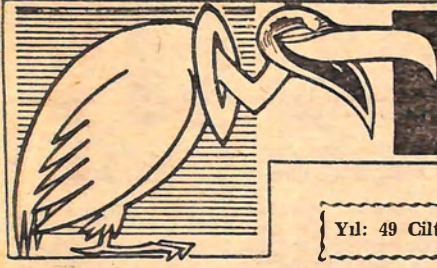
100 adet 10.000 lira

200 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 lira

ayrıca 16 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

(Yeni Ajans : 4502 — 203)



AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 1 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Aralık 1970 * Fiyatı: 125 Krs.

Yazık mı oldu Süleyman beye?

BAZI ozanların talihli mısra'ları vardır. Rahmetli Orhan Veli'nin de «Kitabe-i seng-i mezar» adlı küçücük şiirinin bir mısraı dillerde doluşur:

— Yazık oldu Süleyman efendiye..

Her nedense bazı kişilerin son günlerde siyasi ahvale bakıp:

— Yazık oldu Süleyman efendiye.. diye mırıldandıkları duyuluyor.

— Neden yazık olmuş Süleyman efendiye? diye sorduğunuz zaman cevabı hazır:

— Canım, biz de kıymet bilmez, insanları çürütmek için elimizden ne gelirse yaparız. Süleyman bey fena adam değildir, ama etrafı kötüdür. Kendisinin yüz türlü meziyeti vardır, çalışkandır, zekidir, etkindir, iyiniyetlidir, vesaire... Beş yılda adamı ne hale getirdik?

Ve bu acıklı nutuktan sonra gene mırıldanıyorlar:

— Yazık oldu Süleyman efendiye..

Oysa Süleyman beye yazık olduğu yok...

Bize kalırsa Türkiye'ye yazık olmuştur.

Neden?

Çünkü Türkiye bundan beş yıl önce daha az borçlu, daha dengeli, parası daha değerli ve düşman kamplara bugünkü kadar bölünmemiş bir ülkediydi. Şimdi birbirinin gözünü oymak için her yola başvurmaktan çekilmeyen birtakım bölüklerin kımıl kımıl kımıldandıkları bir ülke...

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur.

Ve Türk üniversitesine yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl önce üniversitede ne işgal vardı ne boykot... Hiç olmazsa dersler yapılabiliyor, öğrenciler sınıflara girebiliyordu. Bundan beş yıl önce üniversitede ne molotof kokteyli vardı ne tabanca..

öğrenciler de birbirlerini öldürüyorlardı..

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur..

Öğretmenlere yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl öncesinde öğretmenlere bugünkü kadar kıyılmıyordu. Öğretmenin üstündeki baskılar, bugünkünden çok daha azdı ve boykota girişmek zorunda kalmıyordu öğretmen...

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur..

Türk parasına yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl önce Türk parası bugünkünden çok daha kıymetli idi. Bundan beş yıl önceki bir lira, bugün kıymetini kaybetmiş, gücünü yitirmiştir. Bundan beş yıl

önce bir lirayla satın alabildiğimiz daha çok şey vardı, bugün daha az şey vardır.

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur..

Memurlara yazık olmuştur.

Çünkü Personel Kanunu Süleyman bey iktidarından önce çıkarıldı. Halde, Personel Kanunu mâli hükümleri tam beş yıl ertelenmiştir. Tam beş yıl memurların gözü yollarda kalmıştır. Ve beş yıl sonra çıkarılan kanun, sadra şifa olmaktan çok uzaktır; haksızlıklar kaynağı olmasa bir yana, memurların çoğunluğuna refah sağlamak yolunda yetersizdir.

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur..

Demokrasiye yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl önce demokratik rejime güven bugünkünden çok daha fazlaydı. Aradan geçen sürede rejimden umudunu kekenler çoğalmış, parlâmentoculuk yozlaşmış, ön seçimlerdeki kepazelikler ayyuka çıkmış, sandık rezaleleri yoğunlaşmış, «mebus pazarları» kurulmuş ve her ay başını:

— İhtilâl olacak mı? diye bekleyenler artmıştır.

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur..

Köylüye, üreticiye yazık olmuştur.

Çünkü köylünün haytı beş yılda hiç değişmemiş, üretici, tütünden çaya ve buğdaydan pancara kadar her ne ekiyorsa eskisinden daha beter biçimde tefeciye bağlanmış. Daha tarlada ürünleri kapatan aracı ve tefecilerin saltanatı beş yıl içinde dah da kuvvetlenmiştir.

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur..

Adalet Partisine yazık olmuştur.

Çünkü beş yıl önce Adalet Partisi güçlü ve genç bir muhalefet partisiydi; bugün yaşlı, hasta ve bölünmüş bir iktidar partisidir; kendisine bağlanmış bütün umutları boşa çıkarmış, yolsuzluklardan bir kamburu sırtında taşıyan ihtiyardır.

Evet, Süleyman beye yazık olmuştur..

Bizlere yazık olmuştur.

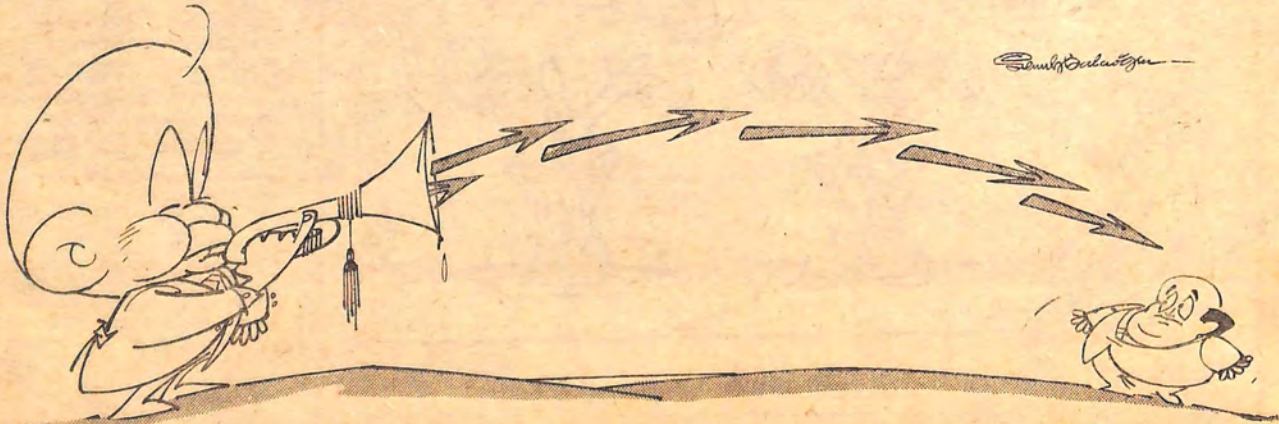
Umutlarımıza, yarımlara bakan gözlerimize, iyiniyetlerimize, her şeyimize yazık olmuştur.

Süleyman bey hem kendisini ve hem de memleketi öyle bir hale getirmiştir ki, rahmetli Orhan Veli sağ olsa, her halde Süleyman beyi gördükten sonra:

— Yazık oldu Süleyman efendiye.. mısramı değiştirir, başka bir kitabe-i seng-i mezar yazardı.

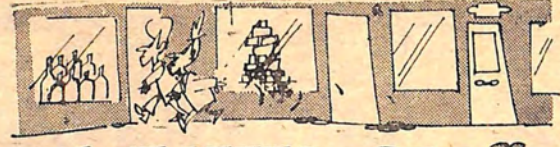
AKBABA

— İnönü genel seçimler için alârm borusu çaldı. —



Yazısız

KÖŞE KAPMACA



MUZAFFER İZGÜ

BİZİM yeğen İstanbul'a eğlenmek için gelmiş. Anası babası: — Haydi biraz da dayının yanına git, eğlen, demişler.

Nusret, öyle ufak çocuk değil ki, iki tane balon alsın eline, şöyle Ak-saray'dan bir otobüse bindirip Taksim'de indiresin, sonra bir iki Arşınlayasın Beyoğlu'nu, oyuncak mağazalarının vitrinlerinin önünde şöyle beş on dakika dikilesin... Oğlan, koskocaman oğlan, var yirmiliçinde...

— Dayı, dedi, biliyor musun, memleketi öyle canım sıkılıyor, öyle canım sıkılıyordu ki, buraya şöyle biraz eğlenmeye geldim...

Olşa cepte para, bizim Nusret'i eğlendirmek çok kolay. Gece gidersin Beyoğlu'ndaki gece kulüplerinden birine, oğlana Havva ana kılığında striptizler seyrettirir, sonra başka bir gazinoya gider, orada da memleketin medarı iftiharını ses sanatkarlarını dinletirsin...

Şaşırdım ne yapacağımı, koskoca oğlan tã nerdeki yerden dilemiş gelmiş, üstelik eğlenmek için... Sabah sabah sordu:

— Dayı nerede eğleneceğiz? diye. Aramızda pek yaş farkı olmadığı için Nusret'le içli dışlıyızdır da:

— Vallahi Nusret, dedim, seni şöyle bir eğlendireceğim ki, bak gör, ömrün boyunca unutamayacaksın bu eğlenceleri.

Sırtına bir muştı attı: — Yaşsa be dayı, sen de olmasan yâni ya halimiz harap...

Çıktık sokağa... — Gel, dedim Nusret'e, şöyle Ak-saray'dan Beyazıt Meydanına doğru yaya yürüyelim.

— Yürüyelim dayı... Vallahi biliyor musun memlekette, bizim en uzun caddede on dakikanın içerisinde bitip tükeniveriyor. Ama burası ne kadar güzel böyle, git git bitmiyor... Dayı, şuna bak şuna!...

— Haa, o mu? Havalara soğudu Nusret, esas sen yazın gelecektin ki, gürecekten mini etekleri...

— Dayı be, vallahi şu mini etek-

leri gördükçe içim hırp ediyor.

— Eder oğlum, eder...

Oğlan, iyice mini etek fashına dalmadan, biz eğlendirme programlarına geçmeliydik, yoksa biraz sonra başlardı:

Dayı, akşama şöyle esaslı bir yere gidiyor muyuz? demeye.

Biraz daha yürüdük. Nusret:

— Dayı, bu kalabalık da ne? dedi.

— Eğlence oğlum, bizim için eğlence, dedim...

— Nereye gidiyor bunlar?

— Üzümlünü ye de bağıni sorma, madem gidiyorlar, takıl arkalarına, biz de yürüyelim...

— Olur dayı...

Yürümeye başladık. Biraz sonra kalabalığın en başındaki delikanlı, bir taşın üzerine çıkarak, boynunun damarlarını bir karış, bağırıma başladı:

Kahrolsun sömürücüleer...

Kahrolsun uşaklaa!...

Kalabalık, hep bir ağızdan aynı şeyleri bağırdılar.

— Haydi, dedim Nusret'e, sen de bağır ulan.

— Niye dayı?

— Sen buraya eğlenmeye gelmedin mi?

— Ya, hey ya...

Nusret, tüm millet sustuğu halde, hâlâ bağırıyordu. Yanımızda yürümekte olan biri:

— Arkadaş, sabret, biraz sonra ilderdeki kavşakta tekrar bağıracağız, nefesin boşuna gitmesin, orada bağırırsın, dedi.

Gerçekten ilderdeki kavşağa varınca, kalabalığın önünde yürümekte olan delikanlı, tekrar bir sandalyenin üzerine çıkarak:

— Kahrolsun emperyalizm, diye bağırdı...

Eh artık, Nusret buraya eğlenmeye gelmiş, tutabilirsen tut çocuğu... Öyle bir bağırıyor ki, sanki ders-niz top gürelesi...

Yine yürüdük, ama tam köşeyi dönmüştük ki, bir yığın toplum polisiyle karşılaştık.

— Amman Nusret, dedim, esas eğ-

lence şimdi başlıyor, sakın yakalanayım falan deme bu polislere.

— Yâni kaçacağız değil mi dayı?

— Tabii... Bakacaksın, baş tarafa-
tan çözüme başladı mı, tabana kuvvet!...

Biraz sonra toplum polislerinin baştaki delikanlıyı yakaladıklarını gördük.

— Nusret sıkı dur, eğlence başlıyor...

Biri, Nusret'in avucuna bir kese-kâğıdı taş verdi.

— Ne yapacağım ben bunları âbi?

— Zora geldik mi kullanacaksın...

Sanki kâfir oğlan daha şimdiden zora gelmiş gibi, başladı taşları rasgele savurmaya...

— Ulan Nusret, sırası vardı...

— Aman be dayı, hiç eğlencenin sırası mı olurmuş?

Taşlar havada uçuşunca kalabalıkla toplum polisleri arasında bir kav-gadır başladı...

— Haydi Nusret, uç, dedim.

— Hangi tarafa dayı?

— Ulan emanetsin, önüm sıra şu tarafa koş!

Patır patır, nasıl kaçıyoruz Nusret'le, ardımızdan kurşun yetişmez...

— Nasıl Nusret, memlekete gidi-
nce dayım beni eğlendirmede deme ha!

— Hiç der miyim dayı? Şu tara-
fa sapalım mı?

— Yok ulan sakın ha, belki polis-
ler bir çevirme hareketi yaparlar...

— Aboooov, bayılıyorum vallahi dayı...
Kurban dayı bu tarafa sapalım, a-
damlar bir çevirme yapsınlar, biz
de eğlenmiş olalım...

— Ulan, dememe kalmadı, sekiz
on polis gerçekten önlümüzlü çevir-
diler...

O zor durumda bile Nusret ne
dese beğenirsiniz:

— Dayı be, dedi, vallahi bir şey
diyeyim mi, İstanbul'da her gün
böyle kaçma koşma eğlenceleri var
olduktan sonra insanın canı hiç sıkılmaz. Evde canın mı sıkıldı, düş
toplum polislerinin önüne... Biliyor

musun dayı dinime imanına film
gibi ha...

— Ulan bırak filmi milimi canını
kurtar!...

Ben sokağın birine saptım, Nusret bir boruya tırmandı. Tırmandır-
ken de Tarzan gibi sesler çıkarıyor-
du... Köşeyi döndüm, polisler ar-
kamdı kaldılar, kendi kendime:

— Vallahi daha çocuk ilk günden
paçayı kaptırdı, diyordum ki, pat
diye önüme düşüverdi:

— Dayı, dedi, gel kaçmayalım ge-
ri dönelim, biraz daha oynayalım
polislerle...

— Ulan yürü...

— Pekiyi, bu eğlence böyle yarım
mı kalacak?

— Kim sana dedi yarım kalacağı-
nı?... Hele suradan caddeye çıkıp
karşı tarafa geçelim...

Caddeye çıktık, karşı tarafa geç-
tik... Tamam, bildiğim gibi çıktı,
bir kalabalık daha vardı. Nusret:

— Vay anasını, dedi, amma da ça-
buk toplanmışlar ha dayı bir ara-
ya.

— Bunlar onlar değil oğlum...

— Dayı sen ister takıl, ister ta-
kılma, ben takılıyorum arkalarına...

— Ulan hiç durur muyum, çocuğu
bedavadan eğlendiriyoruz be... Şöy-
le bir kaç adım uslu uslu yürüldük.

Nusret:

— Dayı, bağırıyorum mı kahrolsun
emperyalizm, kahrolsun saçgılar,
diye?...

— Ulan dur bakalım, bir anlaya-
lım hele, bunlar hangi tarafa?

Şöyle boynumu uzatıp ön tarafa
doğru baktım. En başta bir kaç ta-
ne çember sakallı yürüyordu:

— Ulan Nusret, dedim, hani ya
bir bağırıydın öyle, eğlencen tam
oldu namussuzum... Bekle biraz,
millet ne diye bağırırsa, sen de öy-
le bağırırsın...

— Ama dayı ben eğlenmek isti-
yorum, duramıyorum... Vallahi bağır-
acağım.

Yanındakine:

— Vallahi arkadaş, dedim Nusret'i
göstererek, bu arkadaş çok heyecanlı,
bağırarak için can atıyor, acaba
sloganınız ne, ne diye bağırırsın?

Adam, ters ters baktı suratına:

— Sloganımız ne olur mu? Elbet-
te kahrolsun solcular, kahrolsun komünistler!...

Döndüm Nusret'e:

— Eğlen oğlum Nusret, dedim. Bağır istahla, kahrolsun solcular, kahrolsun komünistler!...

Nusret, gırtlığını yırtarak bağır-
maya başladı:

— Kahrolsun solcular, kahrolsun komünistler!

Sonra bana döndü:

— Dayı yahu, dedi, madem İstan-
bul böyle eğlenceli, insan bir mek-
tup yazmaz mı yeğenine, gel ulan,
burda neşenin bini bir kuruş diye?

Bir meydanlığa geldik. Kalabalığın önde gidenleri, bir yere bir çelenk bırakıp, bir tarafa da pankartlar bıraktı tan sonra, yolun ortasında bir de maket yakttılar.

Nusret:

— Yahu dayı, dedi, bitti mi?

— Dur oğlum, hiç biter mi?

— Dağılıyorlar ya...

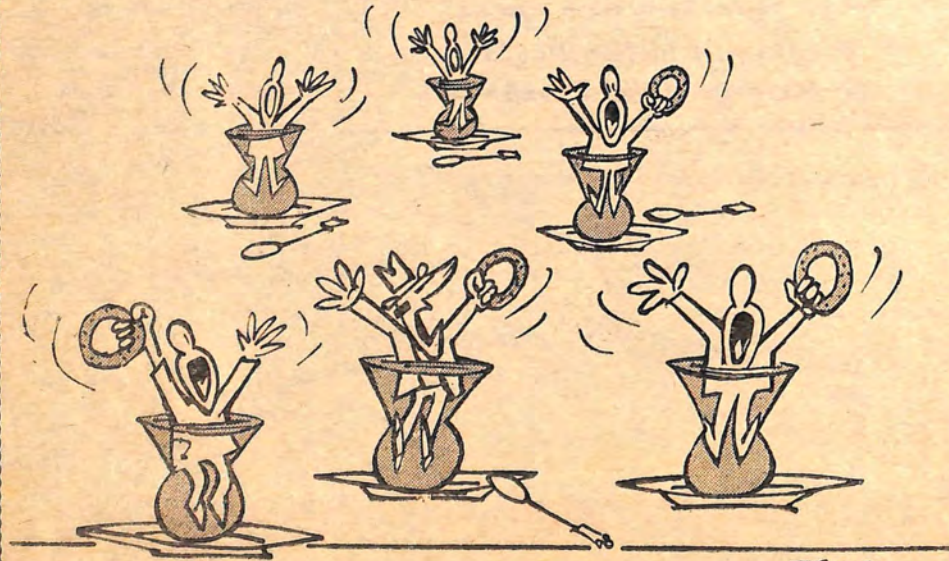
— Varsın dağılsınlar, biz bir ye-
nisini buluruz...

Yürümeye başladık Çağaloğlu'na doğru. Tam Divanyolu'ndaki köşe-
den sapsmştık ki, baktık karşıdan
bir başka kalabalık daha geliyor.
Nusret'in gözlerinin içi güllüverdi:

— Dayı tamam, dedi.

— Tamam ya...

Maaş farklarının ödenmesi bir yıl daha geri bırakıldı. — Gazeteler —



SÜLÜZEDELER!

ZEKİ

Hemen biz de onlarla beraber geriye döndük. Nusret:

— Dayı bağırayım mı? dedi.

— Yok ulan, dedim, ilkin bu kalabalık neyin nesidir bir anlayalım, ondan sonra bağır!...

Baktım, kalabalıktan herkesin göğsünde bir kurt başı rozeti var: — Tamam oğlum, bunlar da komando...

Bağırdı Nusret:

— Yaşasın komandolaaar! diye...

O sırada, tam burnumuzun dibinde bir patlama oldu. Bir sis, bir kaynaşma ve ardından toplum polisleri...

— Allah, dayı yaşadık yine, hangi tarafa kaçalım?...

— Vur oğlum Sultanahmet'e...

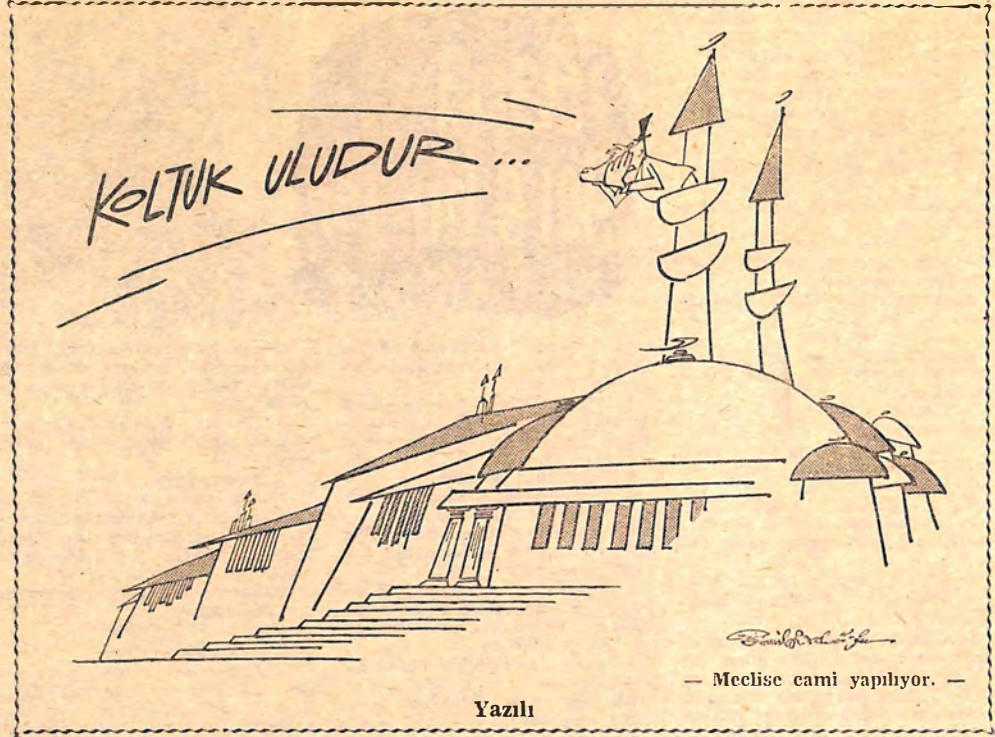
— Yahu dayı neymiş İstanbul bel... Bin maşallah taşı toprağı gırır... Dayım, ayakkabımın teki çıktı!...

— Ulan bırak, sonra alırsın!...

— Hiç olur mu dayı? Ben dönüp ayakkabımı geri almazsam, polis amcalar bana iyice yaklaşmazsalar, bu eğlencenin tadı mı olur?...

Döndü, tam ayakkabısını alıyordu ki, bir kaç polis birden üzerine çullandılar Nusret'in... Ama Nusret, polislerin altından sıyrılıp tekrar koşmaya başladı... Yanıma geldiğinde:

— Ne heyecan dayı, ne heyecan, diyordu... Vallahi madem böyle burası her gün binbir çeşit eğlence ve heyecanla dolu, ben memlekete gitmem artık. **Muzaffer İZGÜ**



YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1970 - 1971 YARIŞMASI

Konu : Siyasî Fıkra

Ödül : Birinci; 1500

İkinci; 1000

Üçüncü; 500 Liradır.

Neden Siyasî Fıkra?

Her yıl düzenlemekte olduğumuz bu yarışmanın bir özelliği de, sağlığında kurucumuzun başarıyla kalem oynattığı türlerin, bugünkü ustalarını meydana çıkarmaktır.

«Bizim Yokuş» ta, Bâbü'lî'ye girişini, «Ben henüz onaltı yaşında bir lise öğrencisi iken bu yokuşa adımımı attım» diye anlatan üstadımız, gerçekten komple oir yazardı. Nitekim daha çocuk denemek yaşlarda, bir edebiyat dergisinin sayfalarında girdi bizim yokuşa...

Binnaz'la Edebiyat Tarihine geçti.

Makale yazdı, fıkra yazdı...

Bu yılın yarışma konusu olarak, bu sonucunu seçtik işte. Siyasî Fıkra. Mart 1970 ile Ocak 1971 arasında meydana gelen siyasî olayların seçimini ve değerlendirmesini sizlere bırakıyoruz. Ele aldığınız bir olaydan bir fıkra yapabileceğiniz gibi, yukarıda belirtilen tarihler arasındaki sıların birbirine benzeyen bütün siyasî olayları da bir araya geti-

rilebilir. Dikkat edeceğimiz noktalar, olaylar ve fıkralar Türk siyasî hayatıyla ilgili olmalıdır ve mutlak mizah diliyle yazılmalıdır.

Buyrun, meydan sizin sevgili mizah severler. En önem verdiğiniz olayı ya da olayları seçiniz, yazacağınız fıkra'yı bize gönderiniz.

YARIŞMA KURALLARI

1 — Fıkranın mizah niteliğinde olmasına önem verilecektir.

2 — Fıkra gerçek siyasî olaylar üzerine yazılacaktır.

3 — Fıkra'yı konu olacak olaylar Mart 1970 ile Ocak 1971 tarihleri arasında çıkan gazetelerden seçilecektir.

4 — Haberin alındığı gazete, tarihi ve haber başlığı ile fıkranın başına not olarak eklenecektir.

5 — Yazılar daktiloyle, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.

6 — Fıkranın uzunluğu iki dosya kâğıdını geçmeyecektir.

7 — Yarışmacı bir fıkrayla katılabileceği gibi, birden çok fıkra'yla da yarışmaya katılabilir.

8 — Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması...

9 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.

10 — Takma ad kullananların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmektedir.

11 — Yarışma zarfının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» ibaresinin konması...

12 — AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması...

13 — 3 Aralık 1970'de başlayan yarışmaya katılacak olanların yazılarını en geç 1 Şubat 1971 tari-

hine kadar elimize geçecek şekilde postalaması...

14 — Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.

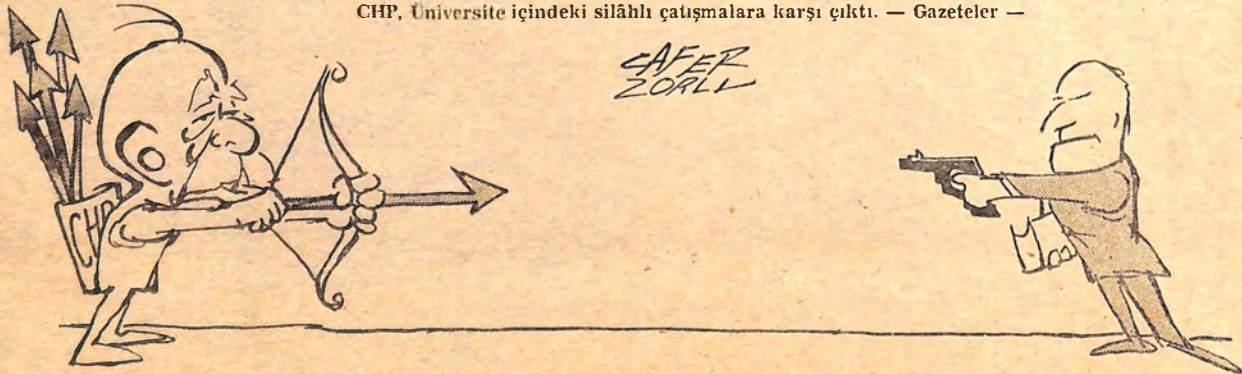
15 — 2 Şubat 1971'den sonra yarışma yazıları jüri tarafından incelenecek, birinci, ikinci, üçüncü gelen eserler 11 Mart 1971'den sonra ilk çıkacak AKBABA'da yayımlanacaktır.

16 — Beğenildiği halde ilk üç dereceye giremeyen eserler de ayrıca değerlendirilecek, dergimizde yayınlanarak yazarlarına telif ücreti ödenecektir.

17 — Yarışma sonucu açıklandıktan sonra gerçek kmliklerinin öğrenilmesini istemeyen yarışmacılar, bir hafta içinde yarışma zarflarını geri almazlarsa, AKBABA beğendiği yazıyı yayımlamakta, yazarının kimlik zarfını açmakta serbesttir.

Düşünün, sizce son bir yılın en önemli siyasî olayı hangisiyse onu ele alın, mizah niteliğinde olmasına önem vererek yazın ve AKBABA adresine postalayın. Hepinize başarılar dileriz.

CHP, Üniversite içindeki silahlı çatışmalara karşı çıktı. — Gazeteler —



Yazısız

— Ooo, merhaba, diyerek koluma grip, her dakikası dolu büyük bir iş adamı telaşıyla beni de gittiği yöne doğru sürüklerken sordu:

— Nasılsın, ne yapıyorsun?
Garanti gene borç isteyecekti. Ol-
sa, neyse ama, ayın yarısını aç ge-
ren bir kimseden de firt zırt borç
istenmez ki.

— Bildiğin gibi... Sözde çalışıyo-
ruz.

Adımlarını daha da hızlandırırken
sordu:

— Aynı işte misin gene?
— Memlekette iş yok ki, başka
bir yere atlayayım.

Kaşınırcasına üstten ceplerini yok-
ladı:

— Sigaran var mı?
Uzattım paketi. Aldı, kibrit istedi
verdim, sigarayı yaktı, bizim paketi
cebine attı:

— Maaşın neydi senin?
Söyledim.

— Bu para, senin çay kahve mas-
rafını karşılamaz, dedi. Haydi şu-
radan karşıya geçelim.

Karşı kaldırıma atladık.
— Öyleyse sana hemen yeni bir
iş bulalım. Şöförlikten anlar mı-
sın?

— Hiç anlamam.
— Yaa, dedi, biraz olsun anlasay-
dın, sana yanmda bir verirdim.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım, şaka
falan yapmıyordu. Allah Allah! İki
ay gibi kısa bir zamanda ne olmuş-
tu bu oğlana? Vurgun mu vurmuştu,
yoksa mirasa mı konmuştu? Ama ki-
minden kalacaktı miras? Sülalesi bir
araya gelse, 500'lükten büyük para-
yı hiçbirini tanımaz!

Göz ucuyla sözdüm, kılık kıyafet,
son gördüğüm g'inkünden de beter!
Ne iş yaptığını sormanın ayıp olup
olmayacağını düşünürken:

— Gel, dedi, şuradan senin şansına
bir piyango bileti çekelim.

Çocuğun hakkında aklımdan ge-
çenlerin utancıyla içim bir hoş ol-
du:

— Şanslı insanın doğru dürtüst
bir yaşamı olur birader, diye kas-
tım kendimi. Hem ne diye benim
için masrafa giresin?

— Çekmezsen valla gücenirim!
diyerek asıldı koluma. Şans bu...
Kimde olduğu önceden bilinir mi?

Gözlerim dolu dolu oldu. Bir çı-
kar ummadığın için selam vermek-
ten korktuğun adam kalksın, senin
uğruna dünyanın parasına kıysın!

Bileti çektim. Daha rengini bile
görmenden parmaklarımın arasından
aldı, mühürüne, imzasına baktı, bir
mücellit titizliğiyle dörde katlayıp
cebine attı.

Sonra daldırdı elini cebine:
— On, yirmi, otuz, kırk, kırbeş...
Bana döndü:

— Beş lira var mı sende?
Fedakârlığa, fedakârlıkla karşılık

vermek gerek. Başkasının uğruna
kırkbeş lirasına kıyan adamdan, beş
liracık esirgenir mi?

Ay sonuna kadar ev geçindirmek
zorunda olduğum doksan küsur li-
ranın bir beşliğini seve seve uzat-
tım.

Yeniden girdi koluma:
— Sana göre bir iş düşünelim şim-
di... İnşaattan anlar mısın?

— Ömrümüzde yapı mı gördük
birader? Doğduk gecekonduda, öle-
ceğiz gecekonduda!

Tüh tüh, diye üzüntüsünü be-
lirten bir ses çıkardı. Birazcık an-
lasaydın, benim apartmanın yapı-
ma nezaret ederdim.

Ay şimdi oynatacağım! Define mi
buldu acaba?

Postaneye doğru yönelttiği adı-
mlarını hızlandırırken:

— Ama olsun, dedi. Üzülme. Dün-
yanın işi var elimizde... Bunların a-
rasından sana göre bir iş nasıl sa-
sıl buluruz elbet. Şirkette çalışır
mısın?

— Bilmem, diye omuzlarımı kal-
dırdım. Şirketin ismi ne?

— Hentüz ismini koymadık. Kuru-
lus halinde... Ama çalışırım dersin.
Çıldıracağım! Araba, apartman
derken bir de şirket çıktı ortaya!

— Ama dur, dur, diye devam et-
ti. Daha rahat, daha kazançlı bir
başka iş düşüneyim sana.

Postaneye girerken, bana göre işi
de bulmuştu. Cebinden çıkardığı ro-
to kuponunu bir zarfa koydu, üstü-
nü yazdı, altmış kuruş pul parasını
benden alıp Ankara'ya postladıktan
sonra:

— Özel temsilcim olur musun?
dedi.

Sevinçle karışık bir korkuyla a-
çıldı gözlerim:
— Anlamadım, ne olur muyum
dedin?

— Özel temsilcim... İşte, tam sa-
na göre bir iş. Anlaştık mı?
— Dur birader, dedim, ne yapaca-
ğımı bilmeden nasıl anlaşırsız?

— Anlatacağım, diyerek bir mey-
haneye doğru sürüldü.



Masaya karşılıklı kurulduk. İçim-
de biraz kararsızlık, biraz sevinç,
adam olmakla mahvolmak arasında
bocalıyordum.

— Bir kere yurt içinde ve yurt
dışında beni temsile yetkin olacak,
tamam mı?

— Tamam ama...
— Yoo, kıvrımaca yok! Bu işi pa-
ra için değilse bile hatırım için ka-
bul edeceksin. Zira huyunu ahlakımı
yakından bildiğim candan biri lâzım
bana.

Tepemize dikilen garsona bir yığın
şey ismarladı:

— Bu ara çok dağıldım.
Doldurdu kadehleri:

— Apartmanın dünya kadar işi
var. Arabanın muamelesiydi, baki-
mydı, şoför bulunmasıydı, beni
bekliyor. Eee, beri yandan şirketin
kurulmasının bütün yükü omuzla-
rımda! Bunlarla mı uğraşırsın, top-
lantılara, davetlere, iş gezilerine, u-
lun satım meselelerine mi yetişir-
sin? Hani aklım çıktı, çıkacak!

— Zor iş, dedim.
— Allah seni inandırсын, son on-
beş gün içinde bir gece rahat uyku-
m yok! Yapılanları düşün, yapılacakla-
rı düşün, hesap işlerini düşün, eri-
dim, bittim!

Birinci şişenin son kadehini su-
suz diktim, üstüne meze olarak da
bir «Vah vah!» geveledim.

— Para konusu, başlı başına bir
dert! On lira lâzım olsa, hemen
bankaya koşacaksın!

İş adamlarının durumlarını bilme-
diğim için safca sordum:

— O neden?
Güldü:

— Bu şehirde cebinde para oldu-
ğu sezilirse insanı yaşatmazlar da,
ondan! Ama senin gibi sağlam bir
temsilcim oldu mu...

İkinci şişenin ortalarında görevi-
mi anlamıştım. O çalışacaktı, o ya-
şayacaktı, o kazanacaktı; para işi
bende olduğundan eloğlu öldürmek
için benim peşime düşecekti!

— Sağol, dedim. İş gerçekten gü-
zel ama, ben yokum!

— Deli olma, diye bir makas aldı
yanğımdan. Böylesine şerefli, böy-
lesine karlı bir iş kaçırılır mı?
Üçüncü şişeyi bitirirken her ko-
nuda anlaşmıştık.

— Çak şuraya imzayı! diyerek bir
kâğıt sürdü önüme.

Çaktık!
— Tamam. Bu andan itibaren res-
men beni temsil etmeye yetkilisin.
Eh, ikimiz için de hayırlı olsun.

Garsona bir işaret çakıp hesabı
istedi. Getirdi adam: Altmışyedi lira
otuz kuruş! Kâğıdı bana uzatırken
patronum olarak ilk emrini verdi:

— Hesabı öde, ikibuçuk da bahşış
ver! Sonra günlük masrafa işle!

Patronların para taşımadıklarını
az önce öğrendiğimden ödedim he-
sabı.

— Haydi şimdi bir yere gidip, sı-
cak birer kahve içelim.

Gittik, içtik, bir beşlik de oraya
verdik!

— Şimdi kutlayalım bu mutlu gü-
nlü.

— Kutladık ya...
— Yoo, o sayılmaz. Bir pavyona
gidelim hiç değilse.

Cebimde kalan para beni eve var
götürecekti:

— Bu günlük kalsın istersen, de-
dim. İşe yarın başlamış olayım.

— Neden?
— Para kalmadı da...

Olgun adamdı bizim patron:
— Eh, dedi. Sen bilirsin.

El sıkıştık, ayrıldık. Ayrıldık a-
ma, kafamın içinde bir «Acaba» gen-
gelini taktı. Bu adam, böylesine bi-
lirlik işlere girişecek parayı nereden
buldu?

Bizim sokağa girerken, yolumu
kesen mahalle berberi:

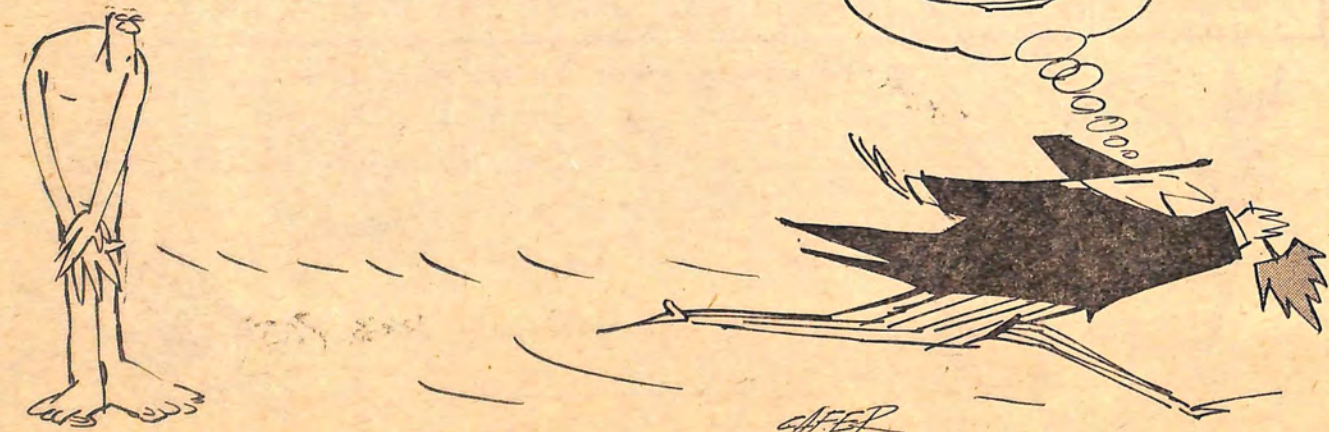
— Nuri'yi gördün mü? dedi.
— Evet, dedim, az önce beraber-
dik.

Güldü berber:
— Yazık, yüzüzlüğü iyice ele al-
mış oğlan.

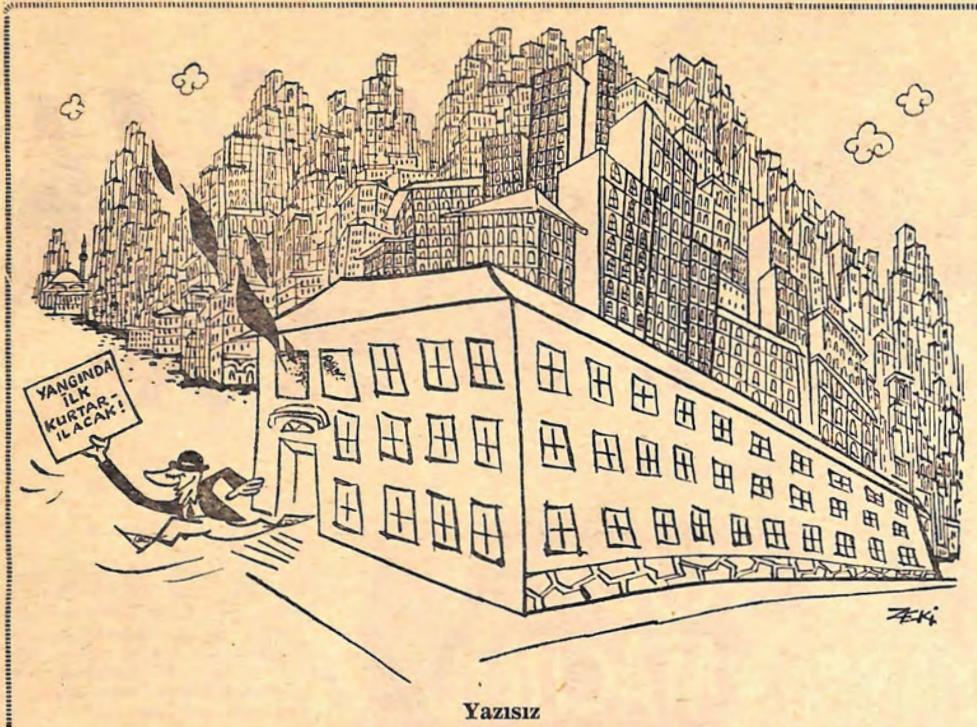
— Hayrola bir şey mi oldu?
— Bir aydır yüz lira borç almak
için başımın etini yiyordu, bu sa-
bah verdim. Fakat kafası durmuş
oğlanın. Karnını doyursa, bir balta-
ya sap olsa ya... Ne gezer... Birta-
kim saçma hayaller uğruna onu da
piyangoyla totoya yatırdığını duy-
dum. Sözde para vuracakmış da,
araba, apartman alıp, bir de şirket
kuracakmış!

Beynimden vurulmuşa döndüm!
Şimdi bakkaldan aldığım yüzlük ce-
bimde, on gündür ben de onu arı-
yorum. Madem zengin olmak, adam
çalıştırmak bu kadar kolaymış, bir
kaç bilet de ben alayım, bir kaç ko-
lon toto oynayayım, o keratayı da
özel temsilcim yapıp masrafa soka-
yım, dünyanın kaç bucağ olduğunu
anlasın namussuz!

Vedat SAYGEL



Yazısız



Yazısız

25 kuruşluk simit, 50 kuruş oldu.
— Gazeteler —

ÇOCUKLUĞUNUZDA bayram yerlerinde atıklarıncaya falan bindiğiniz olmuştur elbette.

Hatırlayın bakalım, tur'un bitişini nasıl haber verirdiler?

— Bitti, diyerek mi?

Öyle hatırlıyorsanız yanlışınız var.

Atıklarınca turlarının bitişi çocuklara şu bağırtıyla bildirilir:

— Yandın!

Tarihe göz gezdirirseniz bu haykırışın çok büyük çaplı tur sonları için de geçerli olduğunu görürsünüz. Her ne hikmetse toplumlarda bir şeyler sona ererken iri yangınlar çıkar (Roma'nın yangını, Londra'da bazı saltanat değişikliklerinden önceki büyük yangınlar, Almanya'da Weimar Cumhuriyeti'nin sonunu getiren Reichstag yangını vesaire gibi).

Onun için tecrübeli gözlemciler bir memleketi önemli yangınların siddetini pek hayra yormazlar.

Bilmem özetkiler de şimdi biraz tedirgin midirler?

Daha geçenlerde tarihi Tepebaşı Tiyatromuz kül olmuştur.

Şimdi de —ata yadigarı öteberiyle birlikte— Kültür Sarayımız, efendime söyleyeyim, yandın!

Üstelik bizdeki alevler nedense hep sanatla, kültürle, gelenekle falan ilgili değerlerimize musallat.

(Başka binalarımız da tabii başka azizliklere uğrar çeşit çeşit. Ankara Spor Salonunun dururken çökmesi, Tan Matbaasının dinamit deposu gibi kullanılırken patlaması, sayısız enüplü yapılarımızın zelzelelerde yerle bir olması falan gibi.)

Son felâket üstüne çok şey söylendi ya; lâkırdı yığınları arasından benin en hoşuma giden, n'ir yetkilinin herkesi teselli yollu yumurtladığı cevher oldu.

Şöyle buyurmuş hazret:

— Beterin beteri vardır. Can

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞÜKREDİN!

★

kaybı olabilir, yahut yangın yayılabilir.

Doğru.

Gerçekten beterin beteri vardır.

Söz gelimi, bu yetkilinin makamında bugün Deli İbrahim yahut ünlü münasebetsiz Mehmet Efendi bulunabilirdi...

Dünyanın büyük gazetelerinin, radyo ve televizyon istasyonlarının arşivlerinde «çıkabilecek olay dosyaları» istiflenir. Buralarda memurlar düşünürler:

— Kimler ölebilir? Nereler yanabilir? Hangi müesseseler batabilir? Başka ne belâlar çıkabilir?

Akıllarına gelen her ihtimal üstünde bilgi toplarlar. O ihtimallerden biri gerçekleşti mi, toplanan bilgiler hemen etrafıca yayın yapılmasını kolaylaştırır.

Ben vaktiyle o konuda bir skeç yazmayı düşünmüştüm. Bir gazetenin felâket arşivcisi, dosyaladığı bilgilerle ilgili olaylardan hiç birinin çıkmaması yüzünden işten atılmak korkusuna kapılıyor ve ihtimallerden bazılarını kendi eliyle gerçekleştirmeye kalkıyor.

O zaman skeç için hazırladığım notlara baktım geçen gün. Son zamanlarda gazete sayfalarımızı süsleyen belâ haberlerinden hiç biri birkaç yıl önce benim hayâlimden geçmemiş.

Ortaçağlardan kalma bütün haşmetiyle koleranın İstanbul'u sarabileceği kimin aklına gelirdi?

Yahut da yirmidört yılda 95 milyona yapılmış bir binanın bizlere ancak bir yıl dayanabileceği?...

Neyse, yine sayın yetkilinin lâfına dönelim de, ondaki derin felsefe gücüyle ferahlamaya bakalım.

Evet, beterin beteri vardır. Ve de «Bunun daha iyisi vardır» diye düşünüp onu yapmaya çalışacağımıza beterin beteri hatırlayıp avunmak temel eğilimimize uygun düşen bir eski huyumuzdur.

Pekâlâ. Düşünelim:

Yirmidört yılda 95 milyona yapılmış bir binanın bir yıl sonra yanmasından beteri ne vardır? Neler olabilir? Nasıl gazete başlıkları görülebilir?

Çook! Aklıma şimdi gelen bir kaç ihtimali ben sıralayayım: «Lâv püskürten Uludağ, Bursa'yı kebab etti.»

«Çöpler Boğaz'ı tıkayınca İstanbul battı.»

«İzmir'i lodos götürdü.»

«Meclis binası yağmurda eridi.»

(Bunun felâket olacağından emin misiniz?)

«Necmettin Erbakan, Başbakan oldu.»

Ay aman, ağızdan yel alsın! Türkiye'nin bahtı o kadar da kara olamaz; kaderin zulmünün bile bir sınırı vardır.

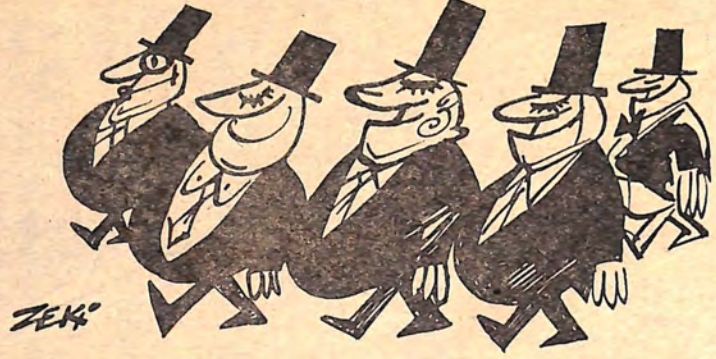
Kusura bakmayın, yangın dumanı azıcık beynime vurdu galiba.

Athkarınca sona ererken böyle olur. Biraz döner beyinler...

Refik ERDURAN



UÇAN DAİRE!



Başıboş gezenler!

BİZİM köyün ileri gelenleri, konuk yabancı köylünün çevresini sarmışlar, kafa kafaya vermiş, bir şeyler konuşuyorlardı. Böyle yekvücut oluşlarına bakılırsa konu pek ilginç olsa gerek. Ya da konuştukları adam...

Ocakçıya sokulup usulca sordum:

— Kim bu yabancı?

— O'na Kerem Ağa derler Hocam. Çulsuzlar köyünden.

Kulağıma eğilip sesini alçaltarak ekledi:

— Paranın hesabını bilmez! Çulsuzlar'ın tüm arazisi onun. İpsizler köyünün Kuşaksızlar'ın da yarı arazileri...

Garsonluk eden Garip Müslim de söze karıştı:

— Çıplaklar'daki binbeşyüz dönümlük koca tarlayı unutma!

Kerem Ağaya baktım. Bizimkilerin kelleleri arasında yüzünün bir kısmı ancak görülebiliyor. Seksen yaşlarında olmalı. Yine ocakçıya döndüm:

— Kaç yaşında bu adam?

— Seksentüç yaşındaymış. Ama bakma sen onun yaşlı olduğuna. Bundan beş yıl öncesi onsekiz yaşında bir kız alarak dokuzuncu evliliğini yaptı. Tam üç yıl yaşadılar o kızla. Sen Kerem Ağa deyip geçme. İki yıldır uslu duruyor şurada. Besbelli kesilmiş gayri. Bizim ihtiyarlarla kongre yaptıklarına bakarsan gene o meseleyi konuşuyorlardı. Geçen gelişinde de böyle kongre yaptılar da, kulak misafiri olduydum. Adamların derdi gücü, ille bu işin bi çaresi, bi ilacı. Horoz ölü, gözü çöplükte kalır demişler.

Bu kongrede iyi eğlence vardı bana. Yanlarına sokulum:

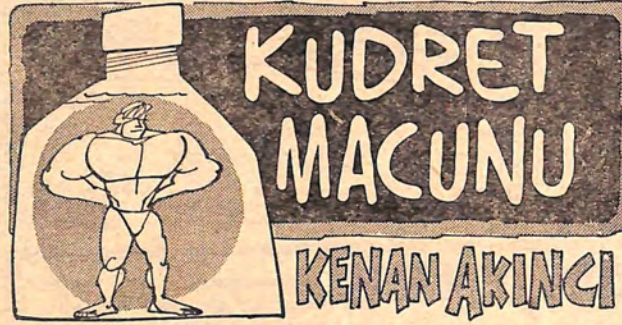
— Selâmünaleyküm ağalar.

— Aleykümselâm mallim efendi. Buyur, şöyle otur.

Geçip, aralarında açtıkları yere oturdum:

— E, hoş geldin Kerem Ağa.

— Hoşbulduk mallim bey.



Konuştukları konuya ilgileri dağılmışın diye:

— Lafınızın arasına girmiş olmayayım, siz devam edin, dedim.

— Yok, öyle pek kaleme gelir şey değil konuştuklarımız. Urusya'la yüzüymü yaşımda bir adamın çocuğu olmuş, ondan söz açıldıydı da...

— Haa, öyle şeyler çok oluyor. Hem bu devirde bunlar mesele değil artık. Her şeyin kolayı bulundu. Ver ilacı, bakmışsın seksen-doksan yaşında adam gencelişip dincelivermiş de, oynasın diye çelik çomak ister! Ee, öyle adam çocuk yapmaz mı? İstesin on tane yapar.

Kerem Ağa kulakları dikmişti:

— Deme be mallim efendi!

— Elbette ya.

— Demek öyle ilaçlar var ha?

— Ohhooo, neler var neler! Sizin dünyadan haberiniz yok. Benim dedemin künyesini getiren bir Veli da-yımız vardır bizim köyde. Yaşı seksenbeş. İşte o, bir ilaç kullandıydı evvelsi yıl evlendiğinde. Söylemesi ayp ama deyiveriyim: Üç kez ardı ardına gusülhaneye girip kendini üşüttüydü de yataklara düşüp bir daha kalkamıydu.

İhtiyarlar hayretle birbirlerine bakişlılar. Kerem Ağanın gözleri umutla parladı:

— Bulunması kolay mı acep o ilacı?

— Kolayı molayı, kendin yapacaksın zaten. Nasıl yapıldığını öğrendin miydi mesele yok.

— Sen biliyon mu ki nasıl yapıldığını?

— Bilmez olur muyum Kerem Ağa? Yarın öbür gün biz de yaşlanacağız; hep böyle genç kalacak değiliz ya.

— Bana da deyiver ha? N'olur...

— Söylerim.

— Yavaş yavaş söyle de kafama yazıvereyim.

— Meşe kabuğu, yılanıyastığı çekirdeği, yengeç bacağı, örümcek ağı, bal, zift, gres yağı... diye başlayıp daha bir sürü şey saydım.

Öyle can kulağı ile dinlemiş ki hepsini hiç yanılmadan tekrar etti adam. Ve ardından ekledi:

— Bak mallim bey. Eğer bu dediğinden bi şifa bulursam, hayvanlarımın içinden en semiz düveyi seçip vericem sana. Velâkin hiç bişey olmazsa, bana kazık atacak adam anasından doğmamıştır ve de doğamaz, sözüm meclisten hariç. Edirne mi olur, Kars mı olur... Tundan tuna sürgün ettiririm adamı. Bakanlık emrine aldırırım da Alamanya'lara kaçıtırırım!...

Hiç hesapta yokken bir belâya

çattık ki düşman başına. Dönsen dönülmez artık:

— Yok, dedim. Hiç merak etme sen. Dediklerimi sirkeyle kaynatırsın. Suyunu, süzüp içeceksin...

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum. Bir gün ansızın, bize çok uzak bir ilin köylerine tayinim çıkıverdi. Görülen lüzum üzerine!...

Şaşırmış kalmıştım.

Eşyalarımı toplarken, yanıma yaklaşan birinin sözleri, görülen lüzumun asıl kaynağını belirtti. Kerem Ağanın adamıymış:

— Kerem Ağanın selâmı var. «Kerem Ağayla eğlenmek nasıl olurmuş anlasın» dedi.

— Kerem Ağaya ben ne yapmışım ki?

— Daha ne yapacaksın? Adama bi ilaç öğretmişsin. O da o ilacı güvenip üç karı aldı.

— Ee?...

— Senin ilacın ikisi doğruymuş ama, üçüncüsü yalanmış. O yüzden Ağa çok içerledi, seni sürgün ettiriyor.

Vay köpoğlu vaay, dedim içimden. O yaşta o kadarı yeryüzünde ya var ya yok, haline şükretmez; bizl yerimizden eder... Görür o!

— Göztaşıyla dedeteyi de iyice karıştırıp katmış mı ilaca?

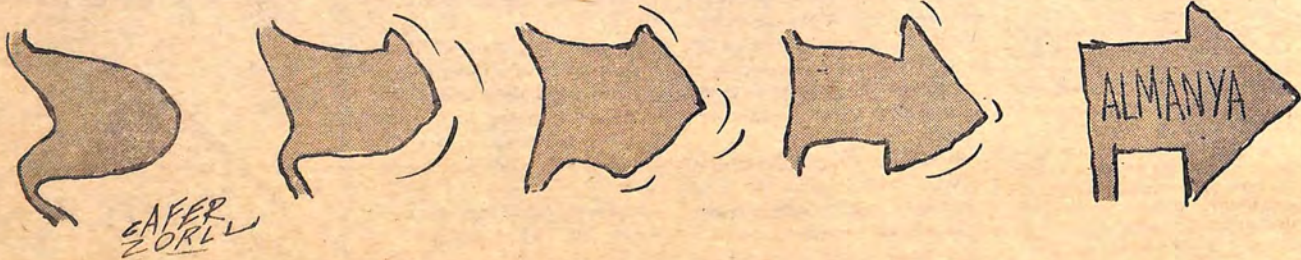
— Bilmiyorum.

— Öyle söylersin. Belki bunları u nutmuştur.

Adam giderken içimden intikam zevkiyle kıs kıs güliyorum. Sancıdan kıvrım kıvrım kıvransın da, özrensın adam sürdürmek nasıl olurmuş...

Sonra ne mi oldu? Atandığım yerde bir ay bile durmadım. Tekrar önceki köyüme verdiler. Lojmanın kapaşı önünde de kınalı, güzel bir düve bekliyordu!

Kenan AKINCI



SİZİN İÇİN

HİPPİ TURİST ARAMIZDA

Geçenlerde bizim köye, yolunu şaşırarak bir hippî turist gelmişti. Söylediği bütün kelimeleri bir kâğıda yazıp toplayıp çıkardıktan, çarpıp böldükten sonra bakkal Mevlüt, hippî turistin adının «Can» ile «Con» arasında bir şey olduğunu söylemişti.

Öte yandan köyün erkekleri meteliksizlikten traş olmadığı için uzayan saç ve sakallarıyla ve hattâ —su olmadığı için— kapkara kirliyle hippî turist benzedikleri için, hal ve tavırlarından turistin yabancılık çekmediği anlaşılmıştı. Hattâ Abo Dayr'nın dediğine bakılırsa, turist, köy için şöyle demiş:

— «Bu köyde medeniyet ta evvelden beri varmış da dünyanın haberi yokmuş...»

Yaşar Hâdi ÖNDER
UZUNKÖPRÜ



Yüzsüzler!

MÜŞTERİNİN KEYFİ...

— Aşkaile bir; Aşkaile bir! diye bağırarak sayarın (Kâhya) hemen önündeki minibüse sokulan köylü, sordu:

— Yer var mı?
— Atla bakalım, dedi sayar.

Gösterilen yeri beğenmeyen köylü:
— Beni makine tutar, diye direndi. Şoför mehelinde otursam?..

Babacan şoför, yanındaki delikanlıya:

— Haydi aslanım arkaya geçiver de, ağayı buraya alalım, diye rica etti.

Fakat şoförün yanına kurulan köylünün derdi bitmemişti. Yeniden sordu:

— Erzurum'dan Aşkaile kaç kuruş ki?
— İkiyüzelli..

Cebindekileri saydı:

— Benim yüzelli kuruşum var.

— Olsun, dedi şoför. Kiminin parası, ki minin duası..

Fakat köylü, kıpır kıpır kıpırdanıyor, bakışları gelecek birini arıyordu. Nihayet dayanamayıp sordu:

— Araba çok eylenecek mi burada?

— Dolmasını bekliyoruz. Neden sordun?

— Bi de küçük torbam var da... Arkadaşı görüyorum.

Olan olmuştu bir kere.

— Haydi bir koşu al da gel bari, dedi şoför.

Köylü arabadan indi, biraz sonra sırtında kocaman bir hurçla göründü. Sayar şaşkın, yolcular şaşkın, şoför şaşkın ne yapacaklarını düşünürken, sırtındaki yükü indiren bizzimki bir hurca baktı, bir minibüse baktı; yükün aşağı yukarı araba büyüklüğünde olduğunu görüp:

— Sen içerdeki yolcuları indir, gerisini bana bırak, dedi şoföre. Ben ne yapar yaparım, eze yassılta hurcu arabaya sokarım!

NE KADARCIK YER?

Nöbetten dönen İzmirli Orhan elindeki fasulye tabağı ile, üç günlük terfilerine bakarak yemek dağıtımına nezaret eden Ahmet onbaşının karşısına dikildi:

— Şuna baksana onbaşım...

— Ne varmış bakacak?

— Sinek!...

Onbaşı, İzmirlinin tabağını aldı, bir yemeğe, bir sineğe baktı:

— Ulan Orhan, sen her zaman böylesindir, diyerek kepeciyi kavradı: Bir sinek ne kadar fasulye yer ki?... Ağlaşmana değmez. Al yarım kepece daha virem de, sus gayri!

Ali ALTINTAŞER

Uış. Kd. Baş Çvş. Orta. Bot B1.
İSKENDERUN

NE YAPAYSUN?

Dağıtım bölgemde bulunan Rizeli vatandaş memleketinden taahhütlü bir mektup gelmişti. Bir kaç gün ardi ardına uğradım, fabrikada çalıştığından evinde bulamadım. Sonunda ihbariyeyle bırakıp gittim.

Ertesi gün baktım, elinde ihbariye, kapıya çıkıy ben bekliyorum. Defteri açtım, sayfalarını çevirerek ismini aramaya başladım. İmzasını almak için kalemi çıkarırken:

— Haçan ne yapaysun? diye tuttu elimi Rizeli vatandaş. Mektup celdiğini dün pıldurdun, bugün hemen ceza mı yazaysun?

Selâhattin GÜNDOĞDU

PTT. Tevziat Servisi H-14 İZMİR

ŞABAN'IN DERDİ

Samsun Mithatpaşa Ortaokulunda aklı kıt, fakat gücü kuvveti yerinde «Şaban» isimli bir öğrencimiz vardı. Gün geçmezdi ki bir hâdisе çıkartmasın, kafa göz yarmasın!

Öğretmenler Kurulunda öğrencilerin durumu görüşülürken sıra Şaban'a gelince:

— Bu çocuktan kurtulmak için, Öğrenci Haysiyet Kurulu Başkanı yapalım, dedim ve nedenini soranlara bir de gerçekçe gösterdim. Teklifim kabul edilmekle beraber, Şaban'ın uslanacağına bazı arkadaşlar akıl erdirememişlerdi.

Uzun tartışmalardan sonra Şaban başkan oldu.

Yıl sonu geldi. Kol Başkanları, yıllık faaliyet raporlarını bir bir verdi. Fakat Şaban görüşlerinde yok!

Ararken tararken buldum tabii. Bomboş sınıfın sıralarından birine oturmuş, önüne bir kâğıt çekmiş, kara kara düşünüyor!

— Hayrola Şaban, dedim, ne düşünüyorsun?

Mahçup, üzgün cevap verdi:

— Size vereceğim raporu düşünüyorum. Ne bulup, ne yazayım? Başkanlığımın bir hiç vukuat da yok ki!...

Sümer UYGUN

Gazi Eğ. Enst. Almanca Öğretmeni
ANKARA



— Vallahi babam yapmadı öğretmenim... Çünkü, onun ödevini babası yapmış da!...

DİN KARDEŞİYİZ

Atölyemizin hazır cevap, nüktedan, herkes tarafından sevilen bir Şerafettin ağası vardır. Kötü de söylese, insana lafı batmaz. Neden kırar geçirir ortalığı!

Şerafettin ağasının bir noksan yanı, fazla haşır neşir olmadığı kimselerin isimlerini pek aklında tutamaz. Adını unuttuklarına «Alunet» der, geçer.

Bir gün işyerinde dolaşırken, kaynakçı Recep'e seslendi:

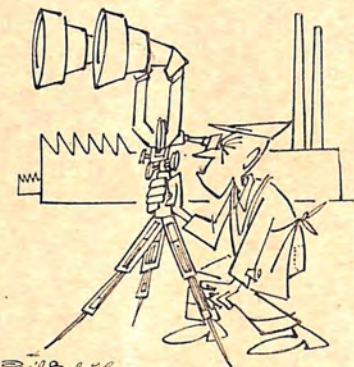
— Ahmet... Ahmet!... Aluneeeee!

Kimse dönüp bakmayınca bir hissimla Recep'in omuzuna yapışan Şerafettin ağa:

— Ulan, dedi, saatlerden beri sana sesleniyorum. Sağır mısın?

Recep şaşkın:

— Valla usta, dedi, duymasına duydum



Grev gözcüsü!

ya, «Ahmet» diye ünnüyodun. Halbuki benim adım Recep.

— Ulan, dedi, madem duydun, bir kere benden yana dönsene. Ha Ahmet, ha Recep... Hepsi de müslüman adı değil mi?

Osman LÜFER

Demir-Çelik İşletmeleri KARABÜK

ŞİMDİ BAKILMAZ OLDUK DA...

Adam kırkbeşini aşmış, ellisine gidiyordu. Kızılay'da bir akşam, bir mini etekliye taktı gözünü ve belli belirsiz bir göğüs geçirdi. Mini etekli bakmamıştı bile yüzüne... O zaman adam mırıldandı:

— Ne yaparsın... Baktıkları vakit biz bakmadık; şimdi bakılmaz olduk da bakmaya başladık...

KİTAP NEDİR?

Ciddi sayılacak bir konuda bir kitabı yayınlanmıştı. O ilk heyecanlı sık sık kitapçıya uğruyor, kitabının sürüm durumunu bizzat görmek istiyordu. Oysa her seferinde kalabalığın seks kitapları etrafında kıymelenişine tanık olmaktadır. Birden, sanki sormuş gibi yamndakine, biraz da yüksek sesle:

— «Kitap..» dedi, «yazarın toplumla ve olaylarla çiftleşmesinin bir ürünüdür...»

C. CEM

35. Sokak 45/3 Bahçelievler, ANKARA

BELKİ BİR ÇAY

Küçük Murat bir gün sevgili öğretmenine mektup yazmış, zarfa koyuyordu. Dikkat ettim, kâğıtla beraber zarfa bir de yirmibeş kuruş koydu. Merak ettim, neden öyle yaptığını sordum:

«Murat» dedim. «Ne olacak o para?...»

Ne cevap verse beğenirsiniz:

«Bayram öncesi öğretmenimiz maaş alamamış. Bu yirmibeş kuruşla belki bir çay içebilir.»

İbrahim SERTER

Teknisyen Okulu Fizik Öğ. ZONGULDAK

* SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığın bir aylık AK-BABA aboneli olacağımı açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.



Yazısız



NİŞ

KAÇASIM GELİR...

Suratlar ekşimiş... Göz, kanlı kanlı...
Düşman bakışlardan, kaçasım gelir...
Yüzleri sararmış... Kirli sakallı,
İnsanlık içinden çıkasım gelir...

Koynunda ne saklar?... Taş mı, bıçak mı?...
Dün dosttu ya, bugün dost kalacak mı?...
Şüphem var; uzanan el vuracak mı?...
Pabuçları atıp, kaçasım gelir...

Tabanca kılıfsız, ruhsat? Sorma hiç...
Sorarsan: «Berkemal» derler asayiş...
Şehirde yaşamak mümkünüz bir iş,
Çocuklarla dağa çıkasım gelir...

Bir bakışla, seni yerie bir eder...
«Yamyam oldum, çekil, yoksa yerim» der...
Selâm versen karşılığı, küfreder...
Uzanıp alnından öpesim gelir (!)

Mao'cusu, aşırısı, sağcı'sı...
Develerin ardındaki, yağcısı...
Dalkavuşu, yarıdakısı, Hacı'sı...
Olmayan bir dünya kurasım gelir...

Fikret sen de bir örgüte yazılsan,
Geçimini tıklarına oturtsan,
İşte kalkındım ya! diye bağırsan,
Kendi sesine de gülesin gelir...

Fikret YILMAZ

FALCI ARANIYOR

Memlekette bulundukları sürace her gün gazetelerdeki çeşitli fallara bakmaya ve sokaklarımızdaki gezginci falcılara el falı baktırmaya alışmış olarak yetişmiş Almanya'daki işçilerimizin şimdi bütün bu imkânlardan mahrum kaldıkları öğrenilmiştir.

Yurdumuzda yayınlanan gazetelerin günü gününe dünyanın dört bir tarafına ulaşamaması ve gazete falına günlük bir ihtiyaç olarak işçilerimizin alışmış bulunmaları dolayısıyla Almanya'nın birçok bölgelerindeki işçilerimizin yanına falcılar gönderilmesi düşünülmektedir.

Gazetelerimizdeki ve dergilerimizdeki falları aratmayacak şekilde kültürlü ve bu alanda iyi yetişmiş el falcıları aranmaktadır.

İlgililerin Fal ve Falcı Bulma Kurumuna müracaat etmeleri rica olunur.

YENİ BİR BULUŞ

Şehrimiz hanımlarını güzelleştirmek için her mahallede bir kuaför açan «Güzel Kadınlar Örgütü» nün bazı mensupları Avrupa'da yaptıkları bir inceleme gezisi sonunda hanımlarımızı memnun edecek bir buluşla dönmüşlerdir.

Bu buluş sık sık elektrik kesilmesi olayları yüzünden güzelleşme çabaları sekteye uğrayan hanımlarımızı artık elektrikli ondülasyon masasından kurtarmakta ve onlara bitan gazıyla çalışan masalar kullanma imkânı vermektedir.

Bir el bombası küçüklüğünde olan bu bitan gazı rezervuarını her kadın süs çantasında kolaylıkla taşıyabilecek ve istediği yerde çantasını açıp masasını kullanabilecektir.

Bu güzelleşme aracını bitan gazı bayilerinden isteyiniz.

«Kıyafet Kanunu» nun 45. yılı kutlandı. — Gazeteler —

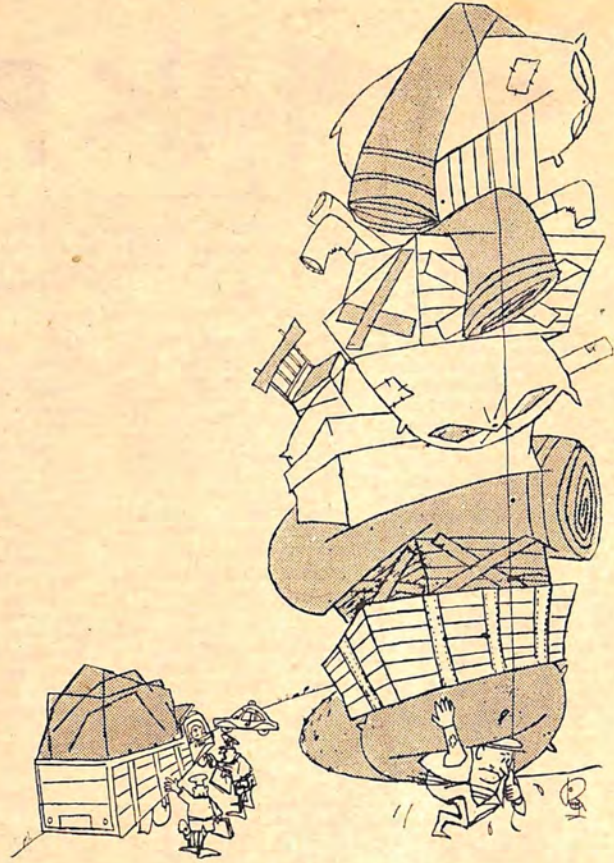


Kutlayanlar!

Mİ
İLÂN



ANGAH!



Yazısız

KİRALIK ARDİYELER

25 yıldır hiçbir iktidar tarafından yüzü güldürülemeyen yurttaşın tiyat. ro girişlerindeki biri ciddi diğeri gülen maskardan gülünini fuzuli bulması üzerine bu nevi maskalar indirilerek depolarda muhafaza edilecektir.

Bu maksatla yurdun muhtelif yerlerinde genişçe ardiyelere ihtiyaç vardır.

Kira mukaveleleri asgari 10 yıllık olacak ve duruma göre uzatılabilir.

Ardiyelere konacak gülen maskalar aslında halkın yüzündeki tebeşür. mün bir süre için piyasadan çekilmesini ifade edip «Halk malı» sayıldığından depo sahipleri halk hizmeti görüyor sayılacaklar ve kira zamları kazanç vergisinden muaf tutulacaktır.

Ardiyelerini doldurmak isteyen mülk sahiplerinin acele müracaat etmeleri rica olunur. Müracaatlar gizli tutulacaktır.

ÖNEMLİ DUYURU

İstanbul Vilâyeti, Belediyesi ve Trafik yetkililerince şehrin trafik durumunu düzeltmek için bir gün tek, bir gün çift plâka numaralı arabaların çalıştırılması gerektiği noktasından ilham alınarak yaya izdi. hamını da önlemek için halktan bir gün tek, bir gün çift pabuç numaralı vatandaşların sokağa çıkarılması düşünülmektedir.

Böyle bir ihtimal karşısında şehir sakinlerinin İstanbul'u daha da kalabalık bir şehir haline getirmeleri için ayaklarını denk almalarını tavsiye ederiz.

Reşit AŞÇIOĞLU

NE ZAMAN YAPTINIZ BU ALMANYA'YI ?

Ne zaman yaptınız bu Almanya'yı;
Biz uyurken mi?..

Ne zaman yaptınız bu binaları,
Bu fabrikaları,
Bu yolları;

Biz nutuk dinlerken mi?
Ne zaman yaptınız bu Almanya'yı;
Biz CHP, DP, AP. derken mi?..
Ha, ne zaman yaptınız?..

MÜNİH

Münih'in caddeleri Anadolu;
Kaldırımları Ahmet, Mehmet...
Münih'in parkları İstanbul, İzmir, Bolu;
İstasyonu Türkçe, rezalet,
Merdivenleri miskin, uykulu...

Cebinde turist pasaportu
Sokakları işsiz dolu...
Münih değil burası:
Anadolu...

Mukadder ÖZAKMAN



Bir ömür böyle geçti!..

HAFTANIN ANKETİ:

ORTAK PAZAR

SUAVİ
SÜALP

NERMİN ALTIPARMAK
(Sekreter):

Valla ben kendim ortak pazara girmemizi patronuma sordum. O da: «Ortak pazar, benim, karımla senin aranda vaziyeti idare etmem mânasına gelir» dedi. Ben de ortak pazara girdiğimiz için memnunuz. Hulusi'yi seviyorum. Kimseye kendimi ortak etmem... Çünkü bana ortak olacak olan karısı bir kere benden hem şişman, hem de yaşlı... Ha hayt... Güleym bari... Maksadımız bizim de Hulusi ile ortaklaşa çalışarak ortak pazara hizmet etmemizdir şekerim... Hulusi ortak kullanılan bir mal olduğu na göre, ortak pazar şimdiki halde benim için faydalı olmuyor... Başka ne söyleyeyim... İşte böyle...

NURİ DEBRİYAJ (Dolmuş şoförü):

Valla Suavi bey ağbi... Benim ortak pazara falan

Ortak Pazara girdiğimiz şu günlerde bütün vatandaşların fikrini almak için sokağa çıktım... Bittabi olarak gözümün kestiği vatandaşlara ve çeşitli tiplere bu konuda çok mânalı birçok sorular sordum... Verdikleri cevaplara bakın neler söylemişler... Allah... Allah...

kafam çalışmaz... Ben arabamın teklememesine bakarım... Bu ortak pazar dümeniyle yedek parçanın daha neşeli olacağını söylüyorlar... Biz ortak olmaduktan sonra ne mânaya gelir, değil mi şeker ağbi-cim... Sonra ben ortak işe pek tebeşir gibi bakarım. Çünkü evvelce Niyazi ile ortak aldığımız araba yüzünden karakolluk olduk. İnsanın oldu mu kendi takası olmalı... Hükümetteki ağbiler bu dümeni nasıl çuvaldılar çakmam... Lâkin bu işi de Perşembe Pazarn'a çevirirlerse o zaman vaziyet durumları yengen olur... Fazla konuşmam... Çünkü arabam

doldu... Eyvallah şeker ağbi-cim...

NACİ AKRETİF (İktisatçı):

Hükümetin bu kararı muvacehesinde alınan sistemler gayet abserve gözükürse de dövizin bloke edilmesinden doğacak akreditif durumlar meydana getirmesinden doğacak terahhata bilhassa dış ilişkiler ve rezervasyon konusunda bir pirimatlik vaziyet arzedecektir... Yapılacak yatırımların iç ve dış konjunktürlerini yabancı ortak devletlerin dövizlerinden karşılarırsa, o zaman genel ticari ve ekonomik entervallite mümkün olabilir... Bilmem anlatabiliyor muyum?...

HÜSEYİN PİYAZ (Köfteci):

Ortak pazar ne ki?... Yani herkes gelip burda köfteyi ortak mi yiyecek?... Zaten onbir çocuk, iki garson, bir ocakçı var... Son-

ra gelip herkes bu dükkâna ortak olacak... Ben alamam. Kapanım dükkânı o kadar... Zaten eti Yedikule'den zorla alıyoruz... At da kestirmiyorlar... Ortak pazarmış... Kim kime ortak olacak?... Benim ortağım vardı, attım... Kasada hile yaptı... Hükümet bize ortak olacaktı... Ben müslüman adamım, böyle şeylere gelmem... Sonram benim fazla kafamı karıştırmayın, köfteler yanacak... Oğlum Rafet, ikinci masanın iki limonlu piyazını göttersene ulan!

SEVAL MEHTAP (Dandane):

Ah hayatım, bana soru-

lacak şey mi bu?... Ortak pazar demek ne demektir sanki anlamadım mı?... Fakat ben namusumla çalışıyorum... Hüsnü duyarsa beni vurur... Hayatımda bir erkek o var... Kimseyi ortak etmem... Zaten gençlerde Deniz ona fena asılıyordu... Yoksa ortak pazar falan deyip bunu mu kastediyorsunuz?... Hüsnü bana kat alacak, döşeyecek, sonra başka bir sırfıntı ortak olacak... Temizlerimiz vallahi onu... Ben böyle numaralara gelmem... Harbi konuşun... Şimdi ortak pazar falan lâfını kesin de Hüsnü nerde onu söyleyin?... O inek, ortak pazar falan dümeniyle bana bir çumara yapıyorsa çeker vururum... Ben gazete filân okumam... Sadece foto-man alırım... Tamam mı?... Haydi yayınlan, o kadar... Yürü ulan!...



Beni bu kadar sert mi buluyorsunuz?...
Granit
Kurt'a neden ensen bu kadar kalın, diye sormuşlar...
Güreşe çalışıyorum, demiş.
Rica ederim, biraz kendinize gelin...
Kordiyal
Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim...
Benzetmişim.
Hayat rüyaya benzer.
Rüya'nın ikiz kardeşi.
Siz bir sahtekârsınız...
Bono
Kalbim yine üzgün, seni andım da derinden.
Dalgıç

SEÇME SÖZLER

Bilmem bu gönülle ben nasıl yaşayacağım.
Ayrılın.
Olmaz olmaz bu iş olmaz...
Memur



Alverin bağlamamı çalayım...
Babanın uşağı mı var?
Neden kalbim seni sevdi?...
Bilmem.
Sizi bir türlü çıkaramadım.
Müşil
Ellerin ellerimde...
Manikürist Mediha
Rica edirim biraz kısa kesin...
Makas
Sebeplerin gözünü kör olsun...
Âma
Bugün yumurta gibisiniz...
Tavuk
Rica ederim gürlütüyü kesin...
Hoparlör

BABASINI ARAYAN ÇOCUK

Baba.. neden beni Köprü'de bırakıp gittin?... Sonra arkamdan ittin?... Baba baba, ben şimdi nerdeyim?... Karanlık bir bodruma atıldılar... Senin baban bulunmadıkça çıkamazsın, dediler... Baba... baba... Sen tozuymuşsun... Komiser amca söyledi... Tozculuk ne demek?... Beni bu radan kurtar baba!... Ortalık karanlık... Yanımda birtakım adamlar var... Biri bana, «Sen kimin oğlusun bakim» diyerek ya-nağımı okşadı... Senin gibi babanın... Bu kâğıdı pencereden



İLANLAR

attım, sonra bir kenara kıvrılıp yattım... Bu kâğıdı bulanlar insaniyet namına kime götürürse götürsün, o da babama versin... Baba gel teslim ol. Beni de bırakınlar!... Malları nereye zula ettinse söyle, ben mektep ederim...

Hulusi

medim... Ooooh... İyi etmedim mi?... Bundan sonra beni anlayacak bir erkek çıkacağını zannetmemekle beraber, biriyle mektupla veya çiçekle, yahutta başka vasıta ile tanışmak istiyorum. Yerimi söyleyemem... Annem şüpheleniyor... Artık o erkek gelip beni bulsun...

İsmi Meçhul Kız

NAMUSLU BİR KIZIM

Adımı burada açıklayamam... Fakat ben vallahi çok namuslu bir kızım... Evlenmek istiyorum. Bundan tabii ne olabilir?... Fakat evlenmek istediğim erkeğin nasıl olacağını burada belirtmem. Çok ayıp... Erkek olsun da nasıl olursa olsun desem anlar mısınız?... Hiçbir yerden gelirim yok... Serbest çalışmayı denedim. Çirkın tekliflerle karşılaş-tım. Bütün herkes benden istifa etmek istedi... Ben de ettir-

RASİM EVİNE DÖN

Evladım Rasim... evine dön... Babanın paltosunu, şapkasını, ağabeyinin pantolonunu ne yaptın? Bâri onları gönder... Baban daireye gidemiyor... Seni evlâhtktan reddetti zaten... Ne cehenneme gidersen git... Rasim, sen kötü yola sapacak çocuk değildin... Neden saptın?... Bak paçaların çamur içinde... Sakalların uzamış... Rasim, bari berbere git...

Geçenlerde gazetede çıkan resmigeçit resminde halkın arasında senin resmini de gördük... Yaındaki o büyük adamlar kimdi?... Resmigeçit seyretmiyorsan yoksa gene cepçiliğe mi başladın?... Ailemizin senin gibileri çıkacağına başka birisi çıksaydı... Yarın gece bir saatliğine evine dön, aylanın nişanı var... Bir limonata iç, sonra gene git... Hem de yıkanırısın... Döneceksin değil mi Rasim?... Dönmiyecek misin?... Eğer dönersen namert-sin!... Terhiesiz sen de...

Teyzen Rifkiye Turşu





PAZARTESİ

Panorama

Söyle bir yanımıza, yöremize bakalım, olayların günlük akışında bir değişme var mı diye.

Yooo... Kasım ayı sonlarında nasılsak, Aralık sonlarında da öyleyiz.

Haydi önceleri olaylarla, Şeker Bayramı arasında bir ilişki kuruyorduk. İtişen kakışan bir kalabalık görsek, «Bayram telâş» diyorduk.

Bir patlama duysak, «Bayram şenliği» diyorduk.

Bir alev, bir ışık görsek, «Fener alay» diyorduk.

Manzara gene aynı işte...

Boycot, işgal, yürüyüş, direniş, yangın, tahrip!

Silâhların çekilmesi, milletin sokaklara dökülmesi de caba.

Yılı mı uğurluyoruz, Kurban'ı mı karşılıyoruz acaba?

SALI

21. yüzyılın çocuğu

Bir çocuk fotoğrafı, bir resim altı yazısı: «Anasının karnında tam 12 ay durdu»

Ne dersiniz deyin, bu işte bir bit yeniği var!

Sanırım gizli bir örgüt, daha anasının karnındayken karşısına alıyorduk doğacak olanları; ibret almaları için örnek gösteriyor bizim gibi 9 ayda doğanları!

Ve ardından, «İşte» diyorlar, «Şu milyarlarca kişinin sürünmesindeki neden, telâş ve sabırsızlık! Aptallar üç ay önce dünyaya gelmeyi açık-gözlük saymışlar, aceleyle çıkarken akıllarını unutmuşlar!»

ÇARŞAMBA

Aman üstad tövbe de!

«İslâmın temeli 5 şarta dayanır» diyen İstanbul Belediye Başkanı Atabey, din ile belediye hizmetleri arasında şöyle bir benzerlik kurmuş: «Şehirciliğin temeli de 5 şarta dayanır: Yol, su, kanal, ışık, trafik.»

Bu şehirde var mı?

Yok.

O halde kararı siz veriniz sayın Başkan, Belediyenin tanımını nasıl yapacağız?

Soranlara, «Belediyemiz yok» mu diyeceğiz, yoksa «Belediye var da, İslâmiyetle pek ilgisi yok» diye mi cevap vereceğiz?

PERŞEMBE

Lâfı mı olur?

Gazeteyi açar açmaz yolla ilgili iki haber karşımıza dikiliverdi birden: «Konya — İncelemeler yapmak amacıyla yola çıkan Cumhurbaşkanı Sunay, yolsuzluk nedeniyle, dünyanın ilk uygarlık merkezi olan Çatalhöyük'e gidemedi.»

«Plânın hatalı uygulaması nedeniyle, Aksaray geçidinde olması gereken bir yol yok edildi!»

Nedense daha çok bu ikinci haberin üstünde durdu basın.

Yüzlerce insanın aylarca didine-rek Aksaray'da bir yolu yok etmesi sanki hüner!

Biz bir uygarlık merkezini kimse-

ye yaptırmadan yok etmiş bir toplumuz birader. Ne yol bırakmışız ne iz, dünyanın gözlünü açan Çatalhöyük'tün dünya ile ilişkisini kesmişiz!



— Sana, yemek pişirirken mutfığa girme demedim mi ayol?.. Ateş, seni görünce söniyor işte!..

CUMA

Türlü şekli var

Gazeteye yarım sayfalık bir ilan veren gezi bürosu soruyor: «Randevu nasıl kaçırlır?»

Bizden olup da, bu sorunun cevabını veremeyecek vatandaş var mıdır acaba?

Ama her ihtimale karşı, kaçırmak isteyenlere bir kez de biz hatırlatalım:

Efendim, randevu kaçırmamanın türlü şekli vardır. Örneğin bunlardan biri, tarifeye hareket eden bir taşıt seçmektir. Uçaksa, alana; vapursa, iskeleye; trense, istasyona; otobüse, durağa gidersiniz. Orada saatlerce beklersiniz. Ya gelir, ya gelmez. Gelirse binersiniz. Ya kalkar, ya kalkmaz. Kalkarsa gidersiniz. Ya gider, ya gitmez. Giderse, varacağınız yere gelmesini beklersiniz. İşte o bir türlü mümkün olmaz!

Ya benzini biter, ya suyu; başa-

riyla kaçırlır randevu.

Dikkat! Taşıta binmek yerine yürümeyi tercih edenler, kaçırmayı gerçekleştiremezler.

CUMARTESİ

Lütfen cinsini bildirin

Amerika, bizden haşarat istiyor-muş.

Kırk yılda bir ihracat rekoru kıracağız ama, ne göndereceğimizi bil-miyoruz ki...

Kemirici mi, sömürücü mü, istifçi, vurguncu mu?...

Dedik ya, haşarat üretiminde çeşidimiz çok.

Çalıcı, çırpıcı bol da, hakkına ra-

zı olanımız pek yok!

PAZAR

Siz anladınız mı?

Minibüsçülerin kongresini bir konuşmayla açan Federasyon Başkanı, şöyle buyurmuş: «Kendimizi kimse-ye ezdirmeyeceğiz!»

İyi, güzel ama, anlayamadık ki... Şimdiye dek yayarlar mı minibüs-leri altına alıyordu; minibüslerin al-tında mı kahıyordu?

Bayram yeri

Üniversiteye giremeyip açıkta ka-lan gençler, rektörlükte kapsül pat-latmışlar.

Öğandırı.

Fakültelerimizden akıl, mantık,

kürsü, kültür kalktığından beri;

rektörlükler oldu bayram yeri!

Belli

Yurdumuzun en plânlı şehri ha-gisirmiş biliyor musunuz?

İstanbul... 30 yılda, tam 1.200 plân

yapılmış.

Ününe bir ün daha eklen-di işte:

Türkiye'nin en plânlı şehri.

Her gün bir plânın uygulandığı,

altının üstüne gelmesinden belli!

Vedat SAYGELİ



— Ben, her işte kafamı kullanırım!..

Bir esmer iki sarısına değer



Çeviren:
Süheylâ AYKUT

SOKAK kapısı önünde bahşişini verirken, usulca sordu:

— Gelecek cumartesi kocanız geziye çıkıyor mu?

Heyecan dolu, kısık ve boğuk bir sesle bunu bana neden sormuştu?

Oysa nedeni belliydi. Hubert'in varlığından çekiniyordu da, ondan! Bakışlarındaki anlamı okumuş, gözlerinde yanan alevi görmüştü.

Bu, 19 yaşındaki sarışın delikanlıdan hoşlandığını saklamıyacağı. Çalışma Bürosunun her onbeş günde bir gönderdiği parke cilalama işçisiydi.

Sarışınlardan çılgıncasına hoşlanırdım. Sokakta gözümde sadece altın saçlı delikanlılar çarpardı. Diğerlerine dikkat bile etmem.

Çalışma Bürosunun Jean-Paul'üne gelince: Bir sabah pembe beyaz teni, altın sarısı saçlarıyla başı yere eğik, parkeleri cilalarken gördüğümde, neredeyse yüreğim ağzıma gelecekti!

Henüz çocuk denecek yaşıydı ama, güçlü ve sağlam bir görünüşü vardı. Söylediklerime bakarak, beni düşük bir kadın sanmayın sakın. Aksine son derece sakin, oldukça hamarat bir kadımdır. Çalışma Bürosunun yardımıyla evimi tertemiz tuttuğum gibi, çalıştığım bakanın da en dikkatli memurlarından biriyimdir. Yalnız kocam Hubert

aşk konusunda biraz bilgisiz; ben de henüz çok genç olduğumdan, ara sıra karşılaştığım yakışıklı erkeklerle arzuyla bakmaktan kendimi alamam. Bilhassa sarışınlara...

Sadece bakardım onlara. Fazla ileri gitmezdim. Günümüzde bir küçük burjuvanın hovardalıktan uzak yaşaması, her şeye rağmen güçtür. İşte bu nedenle küçük cilâcının sözleriyle sarsılmış, çılgına düşünceler kafamı alt üst etmişti!

Çalışma Bürosu aylardır dilsiz denecek kadar sessiz İspanyolları, kaba saba Poftekizlileri gönderiyordu. Şu son üç haftadır açık renk gözleri ışı ışı yanan ve son derece gevezeli olan bu küçüğü yollamaktaydı.

— Ben öğrenciyim, demişti Jean-Paul. Bu işi cep harçlığını çıkarmak için yapıyorum.

Çocuksuz bir kadındım ama, yine de analık hisleri vardı içimde. İlk acımayla karışık bir duyguyla çay, bisküvi, reçel ikram etmişim ona. Bahşişlerini birden ikiye, üçe, dörde, beşe çıkardım. Bir başka gün öğle yemeğine davet ettim. Ama Hubert çoğunlukla yanımda oluyordu ve bu cömert davranışlarımı suratla karşılıyordu.

Günü gelip vücudunda tabiatın sesini işitince, kendimi hor görmeye başladım. Jean-Paul'ü çocuk gibi korurken, ansızın duygularım neden değişmişti acaba? İnce sabahlığının altından bütün çıplaklığıyla görünen vücuduma ihtirasla baktığını gördükten sonra mı?... Sarışınlara karşı olan ezeli tutkunluğumdan mı?

Kesin olarak bilmiyorum. Sevimli küçük şeytan, Hubert'in önümüzdeki cumartesi geziye çıkacağını nereden öğrenmişti? Telefon konuşmalarını mı dinlemişti acaba?

Evet, cumartesi günü kongrede bulunmak üzere yola çıkacaktı Hubert.

Karılarını Paris'te bırakarak taşra kongrelerine giden erkekler hem kendilerine, hem de karılarına tam bir özgürlük bahşederler.

Memnuniyetimi gizlemek için son derece cömert davranarak onu gari kadar uğurladım. Dönüşte ertesi sabahki randevuyu düşünerek, en güzel yiyecek-iceceklerle doldurdum arabamı.



— Ayvalık'ta Zeytin Güzeli seçildi. —



Mizah Edebiyatımız

Bir şaheser kazanıyor:

Şekeri Orta

ROMAN

Yeni Yılda yayımlamaya başlayacağımız «ŞEKERİ ORTA», gerçekten severek, beğenerek okuyacağınız, başka çeşnide bir roman, bütün tipleri, bütün konusu, bütün nüktesi ile tam bizim mizah romanımızdır.

Sevgili okurlarımıza yeni yılda böyle bir roman sunmakla mutluuz.

Mutlaka sevecek, beğeneceksiniz.

O gece uyudum mu acaba? Uyudum çok aşk rüyalarıyla dolu bir kâbusu gördüğüm. Sabah yedide ayaktaydım. Süslenmem için ötümden tam iki saatim vardı.

İşte saat dokuz! Gecikecek mi acaba?

Zilin sevinç dolu, aceleci çalışmaları cınladı holde. Koşarak kapıyı açtım.

Ne görsem beğenirsiniz! Sırtında küçük bir merdiven, e- linde kova ile bezler, çirkin bir arap durmuyor mu kapıda!

— Ne istiyorsunuz? Kimsiniz? diye kekeledim.

— Beni Çalışma Bürosu gönderdi madam, diye cevap verdi arap. İsmim, Mathurin'dir.

— Fakat...

— Neden şaşırıldığınızı anlıyorum madam. Jean-Paul'ün bugün imtihanı varmış. Gelelimiz. Onun yerine beni gönderdiler.

İnce pembe sabahlığının içinde titreyerek kapıya abanmış, beklenmeyen bozguna razı olmayarak, bu kara adamı içeri almak istemiyordum.

Hayır, olamazdı bu! Kader, bana karşı böylesine zalim davranamazdı! Ama birden, durumumun gülünçlüğünü anlayarak gülmüsdüm. Esmer işçi de bembeyaz dişlerini meydana çıkararak bir gülüşle içeri süzüldü. Girenken, adaleli göğsü, hemen hemen çıplak denecek kadar açık olan göğsüne sürtündü.

— Ben de Jean-Paul kadar kuvvetliyimdir madam, dedi. Parkelerinizi ondan iyi cilâladığımı göreceksiniz. Haklıydı. Parkeler hiç görmedik-

leri bir şekilde parladılar, camlar ayna gibi ışıldadılar.

Ama çirkin bir soru zihnimde doluyordu: «Ya ben, ben ne olacağım?»

Bir blucin ve atlele çalışan işçiyi ihtirasla seyrederken, «Seni gidi edepsiz Messaline» diyerek kendi kendimi azarlıyordum. «Bu bir siyan! Utanmıyor musun?»

Fakat günlerden beri içimi kavuran ateş ve bir gece önce kurduğum hayaller, bu akıllı sese kulak asmıyordu.

— Jean-Paul için bir yemek hazırlamıştım, dedim. İsterseniz buyrun beraber yiyeelim. Şu an öyle yalnızım ki...

— Teşekkür ederim madam. Ama henüz öğle olmadı ki... Önce işimi bitireyim...

İşini bitirdi. Büroya dönmeye için bir saati vardı daha. Karşılıklı yemek yedik. Sonra, işinin bir devamı gibi yanıma yaklaşarak, beni kuvvetli kollarının arasına aldı.

Oh!... Irk, sınıf, renk ve yaş farkı, bir buhar gibi beynimden uçtu gitti bir anda! Onun bluciniyle atletin; benim ise pembe sabahlığının sırtımdan uçuşu gibi...

Sevimli sarışınım Jean-Paul de onun kadar becerikli miydi acaba?

Sanmıyorum.

Mathurin'in gidişinden yarım saat sonra mutlulukla gülmüserken:

— Aşk dersinde bir esmer, iki sarısına değermiş meğer! diye mırıldanıyordum.

G. Bideau'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

AŞK POLİTİKASI

Tutamam kendimi, elimde değil, Kadının güzeli, söyletir beni. Söyleyip geçemem, dilimde değil, İncecik bir gülüş, bir küçük meyl, Deprem gibi içten, titretir beni.

Herkese gururlu, dik bakışım var, Rakiplere karşı, kasışım var, «Aşka yeter» diyen bir de yaşam var, Ya, aniden geçen ıtır rüzgâr? Bütün maskelerden sıyrılır beni.

Vitrin camlarında dikizlediğim, Sivil polis gibi, hep izlediğim, Yetişip peşinden, aşk istediğim, Bazan da kafama çanta yediğim, Dilberler sınırsız avutur beni.

Sosyetik baloda tepinen «Dam» lar, Sarışın matmazel, esmer madamlar, Parmağı hünerli, jantlı adamlar, Meyvesi sihirli, tatlı haramlar Aşk politikasına koşutur beni.

İstanbul, senden çok ırakım şimdi, Mini'ye, maks'iye hasretim şimdi, Sakal da bıraktım, Hazret'im şimdi, Çarşafı, peçeli kısmet'im şimdi, Kısmet bekleyenler güldürür beni.

Fikret YILMAZ

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:

SEMIH BALCIOĞLU



TALİH BU YA.. AHMEDİN BEKLEDİĞİ FIRSAT AYAKLARINA GELSİN.



O SIRADA BAŞBAKANLIKTAKİ:



Beni dostlar mahvetti



KORKMAZGİL

JŞLER iyice kesat gitmeye başladı. Tek bir müşteri bile gelmediği yok. Ya milletin dişi ağrıyor, ya da yeni bir dişi türedi. Fakat buna da pek ihtimal veremiyorum; çünkü, canından bezmeyen dişi gelmez buralara. Hem, gelse bile, sayenizde herkes tanır bizi. Dişi ağrıyor da Zekeriya ustayı aramıyacak bir fert gösteremezsiniz bu şehirde. Eee, peki, n'oldu bu millete? Hem dişini sıkır, hem de aramaz bizi; olacak şey mi bu? Diyeceksiniz ki, millet işi derdine düşmüş, dişi uğraşacak vakti mi var? Yahut şöyle de diyebilirsiniz: Her şey ateş pahasına çıkmış, milletin bir şey yediği yok ki dişe ihtiyaç duysun.

Tabii bütün bunlar lâtife... Bir gün dedim ki hanıma, «Böyle beklemekle olmayacak, hele biraz dolaşayım ben». «Doğrusun» dedi hanım, «yatan aslıdan gezen tilki iyidir».

Ah beyefendi ah! Beni dostlar mahvettiler! Varıp bir kahveye oturdum. Kahveyi sevmem aslında. Fakat ne yaparsın, âlem gidiyor, sen de gideceksin. Belki millet görür de bizi, dişi akhna gelir.

Merhaba diyen geldi, selâmünaleyhüm diyen geldi; yanımız yöremiz dostla ahhapla doldu. Garson, gel oğlum! Garson, kahve yap oğlum! Garson, çay getir! Garson, tavla ver! Garson, kâat getir! Böyle böyle, o gün akşamı ettik. Herkes evine, o'z de evimize. Fakat inanır mısınız beyefendi, o gün otuz lira verdim kahveye. İnsanın dostunun ahhabının çok olması şüphesiz ki iyi bir şey... Allah herkese de versin. Merhaba Zekeriya usta, diyen çıkıp ge-

liyor, ne nimet bu! Fakat beyefendi, böylesi bir günde de ahhap ağrlamak bir mesele vallahi!

Ertesi gün de öyle oldu. Garson, kahve yap oğlum! Garson, çay getir! Garson, tavla ver! Garson, kâat getir! Aman beyefendi, ne kadar da işsiz güçsüz adam varmış bu bizim memlekette! Gelen, yapışıp kalıyor kahvenin sandalyesine. Hele de gençler, çocuklar!... Bana kalırsa, makineyle filân lüzum yok bu memlekette, kalkınmak için; kahvelerde boş oturanları çalıştırdın mı, vallahi kalkınır bu memleket, beyefendi! Beş milyon kişi beş milyon kükrek toprak atsa, vallahi Karadeniz'i doldurur, beyefendi! İnsan gücü deyip de geçmeyin siz!...

Neyse... Biz, o gün de, bir sürü para ödedik kahveye. Akşam oldu. Herkes evine, biz de evimize. Şu, her gün böyle. Müşteri bekleyelim, millete dişini hatırlatmak derken, biz, kahve ağası olup çıktık, beyefendi. Hadî diyelim ki yiyecek bir şey bulamıyor, her şey ateş pahası, o yüzden dişe ihtiyaç duymuyor; fakat beyefendi, dişini de mi sıkıyor bu millet? Benim bildiğim, sıkılan dişi mutlaka ağrı yapar. Demek ki sıkıyor dişini! Kemerli sık, sık, sık, fakat dişini hiç sıkma! Olacak şey mi bu?

Neyse... Sabahleyin gözümü açar açmaz, ilk akhna gelen, kahveye gitmek oluyordu. Öyle ki beyefendi, ceketin bir kolunu sokakta giyiyordum. Hanım, onbeş gün, hiçbir şey demedi. Fakat bir gün, «Bey» dedi, «her sabah, böyle, cenazeye yetiş. cekmişsin gibi koşu koşu çıkıyorsun evden; öğleleri de geldiğin yok; ne yapıyorsun bütün gün? Müşteri filân da geldiği yok?» Avrat kısmına her

şey bir bir anlatamazsın ki beyefendi! Çünkü anlamaz!... «Hanım» dedim, «bu meslek böyledir. Bakarsın bir ay hiç iş olmaz da, ondan sonra başlar bütün milletin dişi ağrımaya. Hele şimdi bekleyelim bakalım».

Biz, öğle yemeklerini de, tabii, dışarda yiyoruz. Yiyoruz da, para mı veriyoruz? Yaz oğlum duvara, ahırın bahara! Kahve de öyle... Akşam kadar gelsin kahve, gitsin çay; yaz oğlum duvara, ahırın bahara! Bu zamanda borçsuz insan var mı beyefendi? Devlet bile borçlu. Ana karındakilerin bile kaçır bin lira borcu olduğunu gazeteler her gün yazıp dururlar. Koskoca Zekeriya ustanın borcu olmasın mı yâni? Borca yiye, kesesinden yer. Elbet bir gün milletin dişi ağrımaya başlar da, biz de öderiz borcumuzu.

Fakat dikkatimi çeken bir şey oldu, beyefendi. Sokakta karşılaşmalarım da, kahvede başıma toplananlar da bir acayip bakmaya başladılar bana. Sanki, «Üzme canını be Zekeriya usta, herkesin de borcu var, hepimizin başında» der gibi bir halleri vardı. Dehşetli ağrıma gitmeye başladılar bu. Bir yandan da gülüyordum için için; «Bak şu sersemelere» diyordum, «kendî hallerine bakmazlar da...» Bir gün, iki gün, beş gün... Allah Allah!... Yahı bunlar ağızbirliği mi etmişler, ne, bana acımak için? İki gün önce benimle güle eğlene tavla oynayanlar, şimdi, karşılaştıkça yere bakyor, babam ölmüş gibi üzgün üzgün savuşup gidiyorlardı. Şunların yediği nane ne bak! Ulan, işsizsem ben işsizim; kazanamıyorsam ben kazanamıyorum; borçluysam ben borçluyum, size ne be yahu? Eğer çok canınız sıkılıyorsa, al arkadaş şu parayı da, sonra verisin, dersin, değil mi ama beyefendi? Fakat bir yandan da gene kahvede başıma toplanıp, çaylarını kahvelerini benden içmekte devam ediyorlar tabii!

Neyse... Bir gün gene kalabalıkla oturuyorduk kahvede. Kimi iç politikadan konuşuyor, kimi dış. Bizim halkı bilmez değilsiniz ya; işsiz güçsüz oldu mu, dünyanın politikasını çizmeye başlar. Beyaz Sarayı idare eder, Sovyetlere talimat verir. Neyse... Biz böyle lâflarken, Şom Tefvik girdi kahveye; çekine korka sokuldu masamıza, bir sandalye çekti altına. Merhaba, merhaba... Oğlum, kahve getir! Fakat Şom Tefvik'te surat beş karış. Dediler ki, «Karadeniz'de gemilerin mi battı bre Şom, ne düşünüp durursun yaşlı yash?» Şom Tefvik, bana döndü, «Kardaş» dedi, «başın sağolsun. Çok üzüldük amma, elden ne gelir? Hepimizin başında» Hoppalaaa!... Ben başladım gülmeye. «Sen de acımaya başladın şom» dedim, «kendini hemen şu pis dereye atayım bari!» Ben Şom'a böyle deyince, oradan bir, «Allah size sağlık versin kardaş» dedi, «hepimizin başında» Ben gene anlamadım, daha çok güldüm. Fakat yüreğim de çürüklendi, yalan değil! Öteden biri daha, «Yaa, yaa» dedi, «çok üzüldük amma, elden ne gelir? Hepimizin başında» Ben, iyice afalladım, bunu da duyunca. Garsonu çağırdım, beni bu kadar çok sevenler şerefine, çayları tazelettim. Bir başkası, «Maşallah sabırlı adamsın Zekeriya usta» dedi. Onun yanındaki, «Sabırlı olmasın da ne yapın?» diye başını salladı. Daha bir başkası, «Elden ne gelir?» diye mırıldandı. Daha daha bir başkası, «Önünde sonunda, gideceğimiz yer orası» dedi. «Yahu» dedim, «bir bil-

diğini mi var sizin? Neden bahsediyorsunuz Allah'a? Kahveye gelmemi yadırgıyorsanız, herkes gelsin diye açmışlar burasını. Zekeriya usta gelemez diye bir kayıt mı var? Boş oturuyorum diye üzülüyorsanız, sizler de boş oturuyorsunuz. Üzülmüş gibi, ne bu ağzılar be yahu!»

O zaman, beyefendi, içlerinden biri, Şom Tefvik'in omuzuna vurdu eyle, «Ulan Şom» dedi, «boşuna dememişler sana! Git işine be herif!» Ben bunu duyunca, aptallastım! Bunun üzerine Şom, «Ölen ölmüş, giden gitmiş be kardaşım» dedi. «Saklayıp da ne kazanacaksınız? Bir sn önce duysun adamcağız. Duysun da...»

İşte o zaman cızzz etti yüreğim, beyefendi. «N'olur, doğru söyleyin!» diye tuttum birinin yakasından. İçlerinden biri, «Madem ki ağıldı» dedi, «söyleyim de kurtulalım. Senin oğlan Alamanya'daydı, değil mi?» E-tim kemigimden ayrıldı, beyefendi «Öldü mü yoksadı?» diye bağırmış ve masaya kapaklanmışım. Anlatılanları yarı buçuk duyuyordum. Biri diyor ki, «Biz bunu duyul çok oldu da, sen duymadın diye söyleyemedik. Elden ne gelir? Hepimizin başında. Bir kaza sonucu...»

Oradan beni bir lokantaya götürdüler, beyefendi. Bir kadeh al, açılırsın; iki kadeh al, açılırsın... gece-nin geç saatlerine kadar içmişim c. rada. Gelen toplanmış başımıza. Duyduğum tek söz, şu: «Başın sağolsun Zekeriya usta. Hepimizin başında. Oğlum, ver bir duble rakı!»

Yasımız bir hafta sürdü. Gelip gidenler olduğu için, bir hafta çıkmadım evden. Ondan sonra içkiye verdim kendimi. Sabahleyin evden çıkıyordum, tanıdık bir lokantaya oturuyordum. Biri geliyordu: «Üzme kendini Zekeriya usta. Oğlum, bana bir duble rakı!» Biri geliyordu: «Böyle üzüle üzüle n'olacak bre Zekeriya? Hele kendine gel hele! Yavrum, bir duble votka ver bana!» Bir başkası geliyordu: «Geç duydum Zekeriya efendi. Hepimizin başında. Garson, bir duble konyak ver bana!» Rakısını votkasını, konyasını içen, çıkıp gidiyordu Lokantacı da durmadan yazıyordu bizim hesaba. Beş gün, on gün, bir ay... Biz, ipin ucunu kaçırdık, beyefendi! Artık, içmeden de edemiyordum. Oğlan git-tikten sonra, ne yapayım bu dünyayı ben?

O lokantaya yüzümüz kalmayınca, başkasına taşındık. Eh, sayenizle sevenimiz çoktur, beyefendi. Nereye gitsek, yok yok! Ve biz başladık, o lokantada ziyaretçi kabul etmeye: «Başın sağolsun Zekeriya. Oğlum, ver bir duble rakı!», «Eve gittim de bulamadım seni. Üzme canını kardaşım. Yavrum, bana bir duble konyak!», «Allah sizlere sağlık versin Zekeriya efendi. Garson, bir duble votka ver bana!», «Bu da mı gelecekti başımıza Zekeriya? Delikanlı, rakı ver bana!», «Duyduğum haber doğru mu Zekeriya efendi? Garson, bir duble konyak!», «Vallahi inanamam Zekeriya usta! Yahu, bu nasıl iş? Ver oğlum, bir duble rakı!», «Kim getirdi bu haberi bre Zekeriya? Yavrum, rakı getir bana!... Anlayacağın, beyefendi, «Ah ah ah... ver bir rakı!... Vah vah vah... ver bir konyak! Tiş tiş tiş... ver bir vot. kab»

Biz, olduk olacağımızı, beyefendi! Altı aydır durumumuz bu. Altı aylık borcu ödemek için evi de, bahçeyi de satmam lazımgeliyor. Belki gene de karşılamaz. Meğer, millet benden de efkârlıymış!... Dereler gibi içli olsa, vallahi dayanmaz bu millete, beyefendi!...

Yasımız geçmemiş olsaydı, Alamanya'ya giderdik de, borçları öderdik. Şimdi o umut da yok. Oğlanın acısını unuttuk, borç acısı yakamızı bırakmıyor, beyefendi. Hani derler ya, borç bini geçince... Eh, fırsat buldukça içiyoruz işte, beyefendi. Beni oğlan değil, dostlar mahvet-ti, beyefendi, dostlar!

KORKMAZGİL

Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.
Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracığınız her hesap
buyolda sizin için
en büyük şanstır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60515 - A - 20885 — 204)

YALNIZ
42
LİRAYA



hakikî
bir
PARKER
dolma
kalemi

75 seneden beri
«dünyanın en çok istek celbeden»
Parker dolma kalemlerinin eşsiz kalitesini
Parker 45 modellerinde de bulacaksınız. Bilhassa
öğrencilerin seveceği bu kalemlerin özellikleri:
Kolayca değişebilen vidalı uç takımı, isteğe göre
kartuş veya pompa ile kullanma imkânı, bol yedek
parça...

PARKER 45

Çelik uçlu TL. 42.— Altın uçlu TL. 65.—

48

(İlâncılık : 829 — 205)



Akbaba

• Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası •

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
tim 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 125 kuruş.



Hovardalık

Gecenin koyu karanlığında ko-
nuşarak dolaşan iki ateş böceği,
yol kenarında küçük bir ışık gö-
rünce durdular. Biri:

— Ne şans! diye bağırdı. Müş-
teri bekleyen bir yosma! Müsaa-
de eder misin?

Biri bekledi, diğeri ışığın gel-
diği yöne yürüdü. Dönüşte arka-
daşı sordu:

— Nasıl, ateşli bir şey miydi
bâri?

Diğeri yüzünü buruşturdu:
— Görmüyor musun, bacakla-
rımı yaktı! Kahpe, bir sigara iz-
maritiymiş!

Nasıl olmuş?

Kapı çalındı, gelen muslukçuy-
du.

— Hele şükür gelebildiniz, de-
di ev sahibi. Bir musluk tamiri
için sekiz gündür telefon edip
duruyorum.

— Sekiz gün önce çağırınız
öyle mi?

— Evet.

— Öyleyse katları şaşırmışım.
Ben, bir ay önce çağırın mösyö-
yi arıyorum da...



Yazısız

Yardım

— Siz, bu apartmanın sorumlu
müdürünüz değil mi?

— Evet mösyö.

— Yâni gürültü, patırtı ve hu-
zur kaçırıcı her türlü davranış-
lara siz müdahale edeceksiniz.

— Elbette mösyö.

— Öyleyse beşinci katta oturan
ve bütün gününü bağırıp çağır-
malda geçiren kadını susturabi-
lirseniz, size minnettar kalırım!

— Beşinci katta öyle mi? Kim-
dir bu kadın?

— Karımdır mösyö, karım!

Özellik

Morga giden Marius:

— İki günden beri kayıp olan
arkadaşım Oliv'i arıyorum, dedi.
Burada mı acaba?

— Olabilir, diye cevap verdi
görevli. Arayalım. Arkadaşınızın
bir özelliği var mıydı?

— Vardı. Kuzeyli şivesiyle ko-
nuşurdu!



Yazısız

İki asil

Kont Morny bir gün Rothschild
Bankasına bir para meselesini
görüşmek için gitmişti. Baron o-
nu azametle karşılayarak:

— Bir iskemleye buyurmaz mı-
sınız sayın bay?... dedi.

Karşılama şekline gocunan
kont:

— Benim kim olduğumu bili-
yor musunuz siz? diye sordu.
Kont Morny ile konuşuyorsunuz!

Bunun üzerine banker:

— Öyleyse size iki sandalye ge-
tirsiner! dedi.

Söyleyemez

Yeni gelen memuruyla ücrette
anlaşan direktör:

— Yalnız bir şey hususunda
son derece ketum davranmanızı
isteyeceğim sizden, dedi.

— Hangi şey hususunda?...

— Kaç lira haftalık aldığınızı
kimse bilmemelidir. Bu miktar, iki-
mizin arasında sır olarak kalma-
lı!

— Merak etmeyin, dedi me-
mur. İstesem de söyleyemem. Zi-
ra haftalığının ne kadar az ol-
duğunu nişanım duyarsa, ömrü
billâh evlenemem!



Yazısız

Dünya Kahkâhları



YAZISIZ



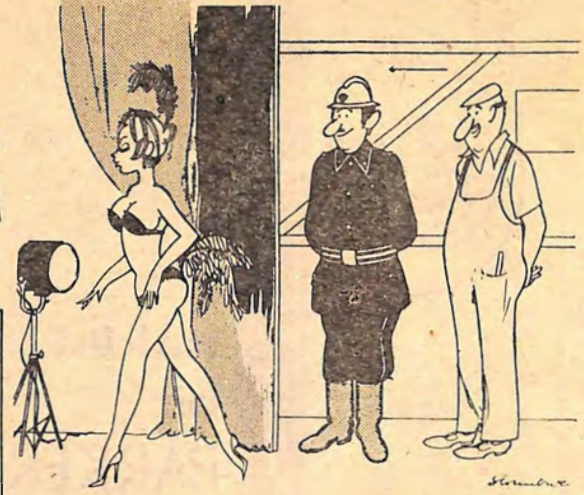
YAZILI



YAZISIZ

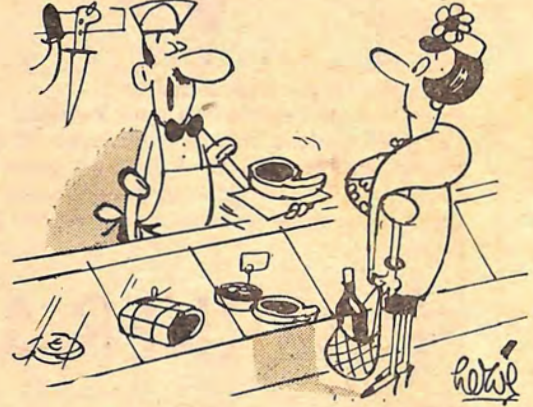


YAZISIZ

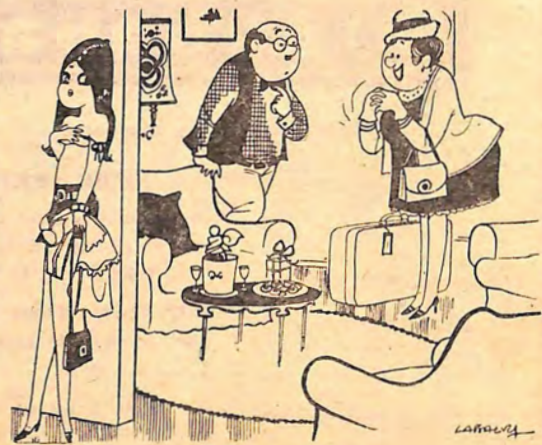


— TAM SANA GÖRE AHBAP... ÇOK ATEŞLİDİR !..

AT KASABI



— BUNU "SOTE SIĞIRAYAN" OLARAK PIŞİRİN...
MANİA ATLIYAN BİR ATIN ETİDİR ÇÜNKÜ !..



— OOO, BUNE SÜRPRİZ !.. BENİM BU GECE
DÖNECEĞİMİ BİLİYORDUN DEMEK !..



“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştım ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfağın yanındaki.
- Orası bizim mutfağımız değil. Onların mutfağı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa. Tam 12 tané tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747
En rahat, en ferah yolcu uçağı

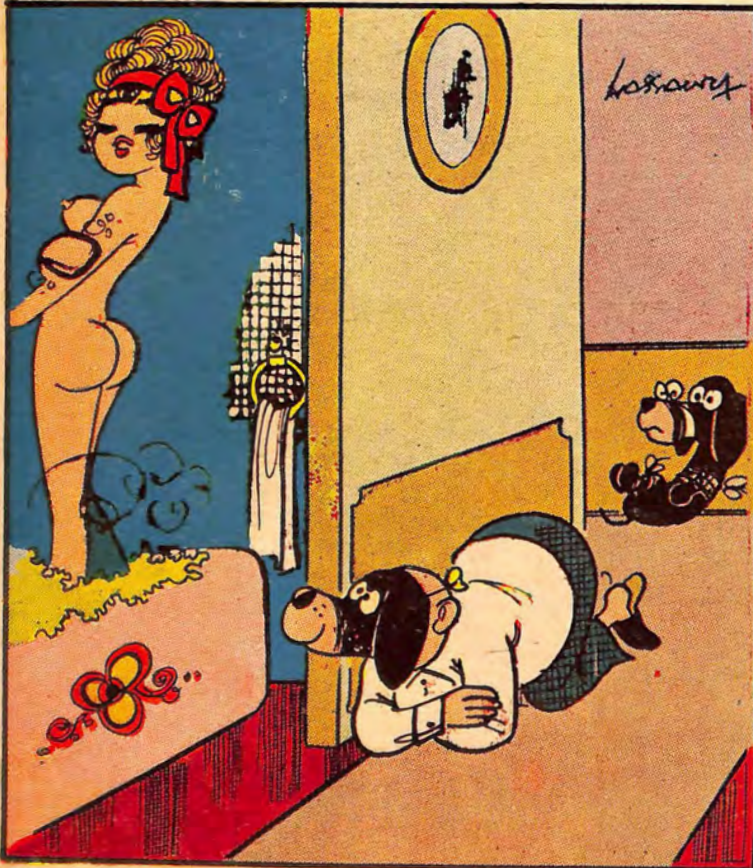
PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun;

PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - 47 04 02 • PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 • PanAm İzmir, Tel: 33 472 • PanAm Adana, Tel: 1501

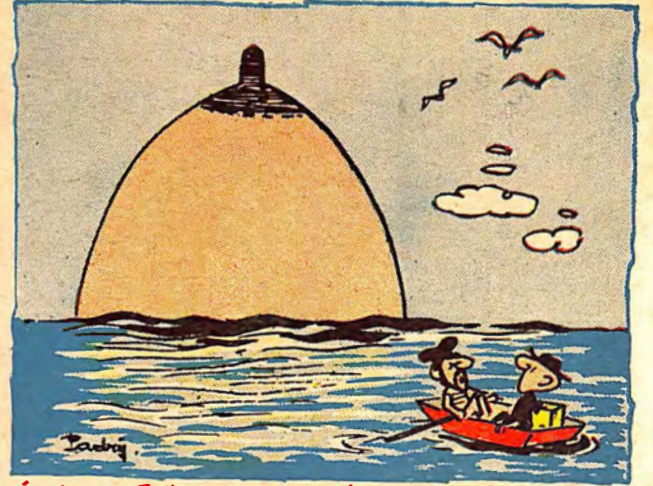
AKI



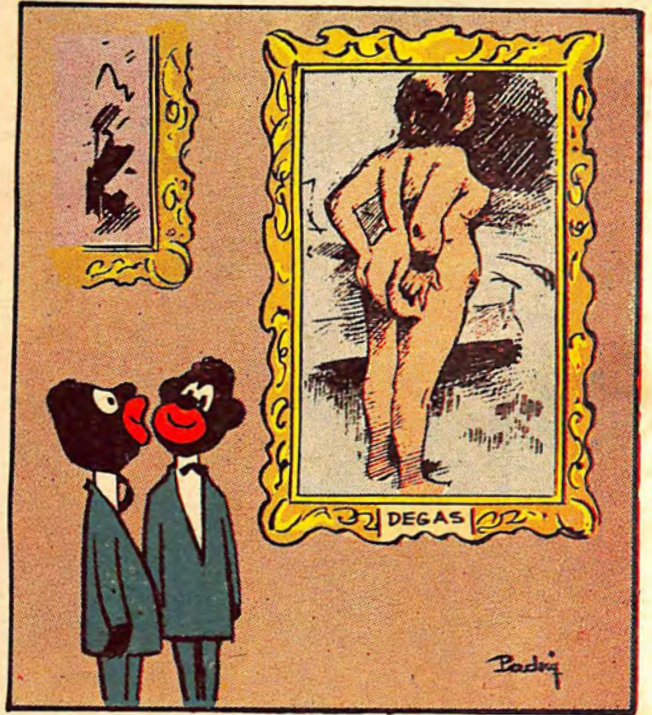
— HA ONLAR MI?... KOCAMIN ELDİVENLERİ.. ORTA
SİKLET BOKS ŞAMPİYONUDUR DA !..



YAZISIZ



— İŞTE, GÖĞÜS ADASI AZİZ PEDER... PAPAZ
LIK YAPACAĞINIZ YER !..



— HİMMM... İNSANIN YİYECEĞİ GELİYOR !..



— BİRAZ SONRA GELİN... KAYAK HOCASI BİR
HANIMA DERS VERİYOR ŞİMDİ !..